Akbaba

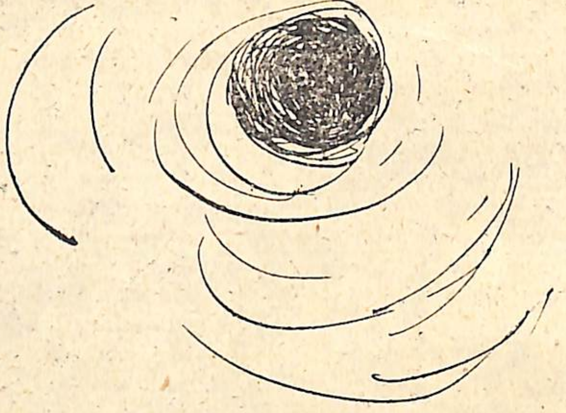

Ruslar, Ay'a gidecek gemiyi hazırlıyorlar. — Gazeteler—

— **Ağlıyor...**
— **Galiba başına gelecekleri duydu!..**

BANKAYA YATIRILMAYIP EVDE SAKLANAN TASARRUFLAR

işlenmiyen... çorak araziye benzer

Türkiye İŞ Bankasına emanet edilen tasarruflar ise % 6,5'a kadar faiz getirir... ayrıca senenin en zengin ikramiyelerini kazandırabilir. 9 Milyon lira tutarındaki 1961 İkramiye Plânının 7 milyonu henüz talihlilerini bekliyor. Yılın ikinci çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı 7 Nisan akşamına kadar Türkiye İŞ Bankasında toplayınız.

İŞ BANKASI, EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKADIR

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu şubeden öğrenebilirsiniz.

* son para yatırma tarihi: 7 NİSAN

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

* 7 Haziranda:

15

APARTMAN DAİRESİ

1 adet 100.000 TL
25 adet 5.000 TL
25 adet 1.000 TL

ve 1800 adet çeşitli para ikramiyeleri

FAAL d - 701

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ : Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ : Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Ercan Matbaası

Kapak baskısı : Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır

Fiatı: 100 kuruştur

İDARE YERİ : Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır

Sayı : 476 — Yıl : 38

Cilt : 19

27 Nisan 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Millî Birlik Komitesine Mektuplar!

GALİBA, Alfréd de Musset'nin bir şiirini okumuştum gençliğimde. Okumakla da kalmamıştım, şu iki mısra onun, başarabildiğim kadar Türkçesidir:

Musikiii!.. Musikiii!.. Ey ruh lisanı,
Ey dehânın aşka büyük ihsanı!.

Aradan otuz yıl geçti. Bu uluslar arası gönül diline sevgim, bağlılığım, her gün artan anlatılmaz bir masal tutkunluğu oluyor. Kalbi konuşturan bir akşam türküsü, yıldızları ürperten bir yay çekişi duyunca, odamda Gagarin'i hayran edecek bir uçuşla gök katlarını aşıyor, insanlığın eşsiz bahtiyarlığını, gözlerim yaş içinde tadıyorum.

Ne büyük şairlerin kalemleri, ne ünlü ressamların fırçaları, insan kalbine musikinin taktığı altın kanatları takamaz.

Asker silâhının bugünkü şeytan yapısı olmadığı çağlarda, boru ile trampet, süngü ile dipçik kadar iki zafer âleti idi sanırım.

Davullar, zurnalar olmasaydı, Kırkpınar güreşlerinin erkek destanı eksik kalırdı.

Şimdi, toplum terbiyesinin en büyük aracı radyoda hıçkıran utlarımızı, inleyen seslerimizi dinliyor musunuz?

Geliniz, bir öğle üstü, aile sofrasında, düğmeyi beraber çevirelim. İşte «Medarı iftiharımız» bir ses san'atçısı, saçından topuğuna kadar duygu kesilmiş, ağlıyor:

Gözüm yaşlı, dudağımda hıçkırık!

Bu şarkıyı, bir yazı konusu olsun diye araya araya bulmadım. Ertesi gün, yine o saatlerde, yine sofra başında çocuklarımızla otururken radyomuzun düğmesini çevirebiliriz. Bu sefer, adını bilmediğimiz üslûpsuz bir kadın çığlığı duyulacaktır:

O samur saçlara bir gün ne be-
yazlar dolacak!

Bu denemeyi, ertesi gün de yapabiliriz. Düğmeyi çevirir çevirmez yine boğula boğula ağlayan bir kadının gözyaşları tabağınıza damlayacaktır:

Ruhum azad olur belki, mezarım
Ayaklar altında dümdüz olunca!

Yüz yıllar boyu bozgunlardan, Kurtuluş Savaşının zaferiyle silkinmiş bir milletiz. Bırakınız Havran isyanlarını, Dersim isyanlarını, Arnavutluk isyanlarını, Yemen isyanlarını.. Benim ömrümün içinde beş harp var: Trablus Harbi, Balkan Harbi, Birinci Dünya Harbi, İstiklâl Harbi, İkinci Dünya Harbi...

Diyebilirim ki, doğduk, yaşadık, ama gülmedik, ama gülmüyoruz, ama gülmiyecek miyiz?

Milletçe kalkınmamız için çareler aranıyor: Yol, su, liman, baraj, fabrika, okul... Evet, hepsi, hepsi, hepsi... Ama, ya bir gönül dolusu neş'e?.. Ya bir ağız dolusu gülüş?.. Gözbeklerinizin içi, yaşama sevinciyle ışıyacağına, her gün şarkının hicranı ile bulutlanırsa, biz nasıl coşar, nasıl çalışır, nasıl uluslararası yarışta soluğumuz kesilmeden koşarız?

Dilde devrimciyiz. San'atta devrimciyiz. Sosyal yaşayışta devrimciyiz... Ama, musikiye gelince, samur kürkü, delik papucu, civan kaşı sarığı ile bir çağ gerideyiz.

Salonlarımızı süsleyen radyolarda Osmanlı İmparatorluğunun kadavrası yatıyor. Bu süslü sandukaları, ne zaman kımıldatsak, güftesi ile, bestesi ile mezardan sesler işitiyoruz...

Türbeleri kapatmamış mıydık acaba?

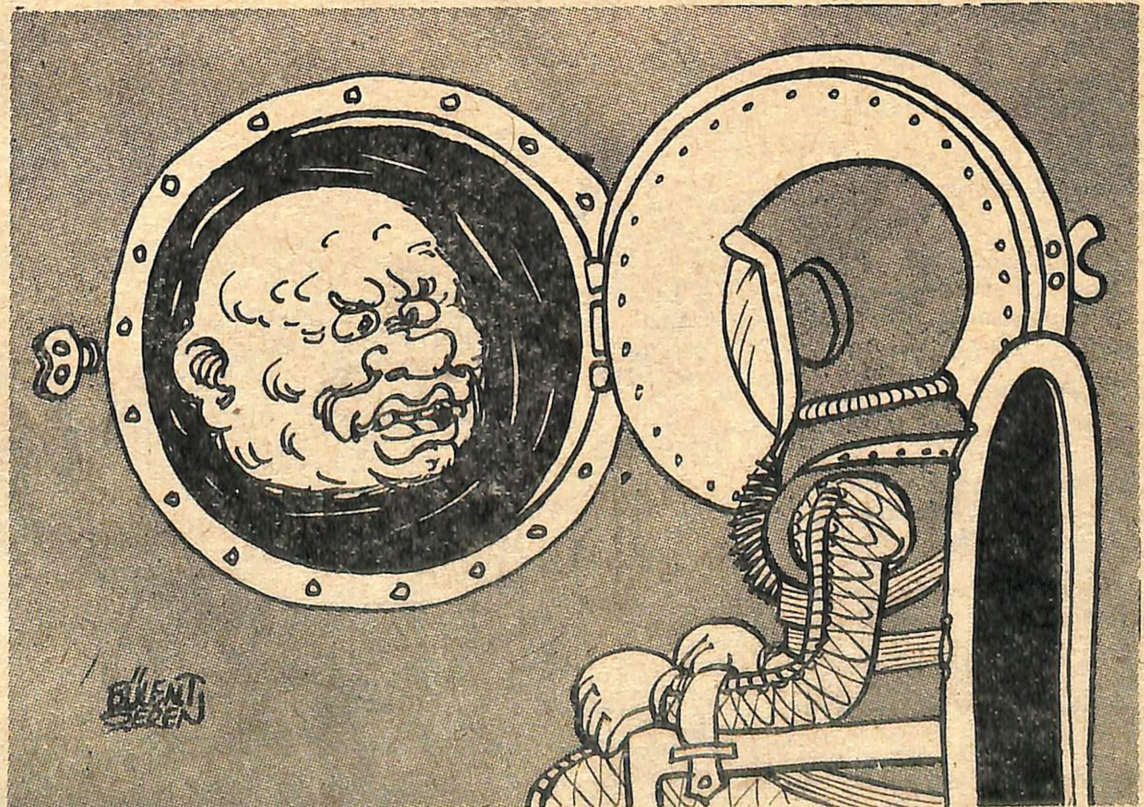
YUSUF ZİYA ORTAÇ

TEŞEKKÜRLER:

Yazı hayatımın ellinci yıldönümü, beni, tanıdık, tanımadık dostlarımın sevgileriyle kucaklaştırdı. Telgraflara mektuplara, telefonlara ve evimi çiçeklerle bir bahar âlemine çeviren aziz ve sevgili Kâzım Taşkent'e gönlüm, ödenmez minnetlerle doludur.

Y. Z. ORTAÇ

Feza adamı Gagarin: «Dünyayı lumboz'dan seyrettim» diyor. (Gazeteler)

Gagarin'in dünyası!

Nasihat

Dünyada en kolay verilen şey nedir, bilir misiniz? Nasihat!. Bir kere bedavadır, ver verebildiğin kadar. Sonra, nasihat, edileni küçültür, edeni büyütür. Karşınızdakine, sermayeden hiç bir şey kaybetmeksizin birşeyler vermek ve sonra onu küçülte küçülte büyümek... Hangi insan, bu cakaya kolay kolay dayanabilir?

İnsanoğlu, tutumunuz ne olursa olsun size nasihat etmekte güçlük çekmez. Diyelim ki tutumlu bir zenginsiniz. Nasihat dede, dudağının bir ucunda a-

laycı bir gülücük, başlar konuşmağa:

— İstif et bakalım... Cennette köşkler satılık, değil mi?.. Giderken, bakalım bir ikibuçukluk götürebilecek misin? Mezar soyucular, adamın altın dişlerini bile söküyorlar.

Sonra, gülümsiyerek bir fıkra anlatır:

— Salamon, ölürken üç oğlunu çağırıp vasiyet etmiş: «Ne olur ne olmaz, hepiniz tabutumun içine onar bin lira koyacaksınız...» Büyük oğlan, babasının isteğine uyup on bin lirayı koymuş. Ortanca oğlan da öyle... Sıra küçük oğlana gelince, o, kardeşlerinin koyduğu yirmi bin lirayı alıp, yerine otuz bin liralık bir çek koymuş. Ahret Bank'ta bozdurup güle güle harcasın!

Diyelim ki, eli açık, gönlü cömert, hovarda bir zenginsiniz. Nasihat dede, yine karşınıza dikilir:

— Bak dostum, seni sevdiğim için söylüyorum: Bu çeşme böyle herzaman akmaz... Bakarsın, birgün kuruyuverir... Şimdi yüzüne gülenler, yine gülerler, ama arkandan: enayiliğine!.. En iyi dost, paradır. Ona hürmet etmeği, değer vermeği bilmeli. Bir kere küser, senden uzaklaşırsa, kolay kolay geri dönmez.

Sonra, o da cömertliğin aleyhinde bir fıkra anlatır...

Diyelim ki, içkiye düşkün bir kişisiniz. Nasihat dede yine o filozof suratını takınır, karşınıza çıkar.

— Ne tadı var bu her akşam içmenin?.. Daha kırkına basmadın, gören altmışlık der!.. Şu gözlerinin altına bak, torba torba olmuş... Sabahları, nasıl kalkıyorsun?.. Ağzın çiriş çanağı değil mi?.. Başın ağır, şakakların mengene içinde. Yarın ne olacak? Suyu bile ölçüyle içeceksin...

Diyelim ki, Fahrettin Kerim GÖKAY gibi Yeşilay'cısınız. Ziyafetlerde bile kadehinizde ya portakal suyu var, ya madensuyu. Nasihat dede, üstünlüğünün verdiği bir hakla gülümser.

— Eğer bütün insanlar senin gibi ömür boyu perhiz içinde yaşasalardı, nasıl kupkuru bir dünyada yaşardık, bilir misin?.. Ne edebiyat olurdu, ne resim, ne musiki... Hayata bir kadehin ışığı arkasından bakmanın güzelliğini düşün: Herşey ondan renk alır, ilham alır. Tamburi Cemil içmeseydi, yayının, mızrabının sesi hâlâ eski plâklardan gelir miydi?.. Çallı İbrahim içmeseydi, o Bebek koyunun lâcivert ışıklı sularını tablolarında görebilir miydik? Neyzen Tevfik bir kamış parçasına ancak alkollü nefesinin ateşi ile can verdi... Ya Abdülhak Hâmit?.. Ne diyor büyük şairimiz:

Meyhane yıkıldı, mest ayakta,
Cemşid'i de kor bu iş merakta!
. . . .
Bed mest-i gazap, elimde bir câm,
Dursun diyorum şu seyl-i eyyam!

Yaaa, işte böyle beyefendi.

Başlarken de dedim ya, nasi-

hat dedelerin ne elinden, ne dilinden kurtulmağa imkân yoktur.

Şimdi ister misiniz, bir nasihat te ben size vereyim: Dünyada yalnız kalbinizin nasihatini dinleyiniz. Kalb, akıldan da üstündür.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kaybetmek

Son duruşmalarda Menderes «Hafızamı kaybettim» demiş.

Acaba ne zaman kaybetti? 27 Mayıs'tan önce mi, sonra mı? Önceyse, herhalde Kızılay'a aramağa gelmişti. Galiba doğrusu da budur. Yaptığı işler hafızası yerinde insan işi değildi.

Filozof, kayıkçıya sormuş:
— Matematik bilir misin?
— Bilmem, demiş kayıkçı.
— Öyleyse hayatının sekizde birini kaybettin.

Biraz daha gitmişler. Yine sormuş:

— Biyoloji bilir misin?
— Bilmem, demiş kayıkçı.
— Öyleyse hayatının dörtte birini kaybettin.

Şunu bilir misin, bunu bilir misin, kayıkçının hiçbir şey bildiği yok. Kala kala, hayatının sekizde biri kalmış elinde. Derken fırtına çıkmış, kayık alabora olmak üzere. Kayıkçı sormuş filozofa:

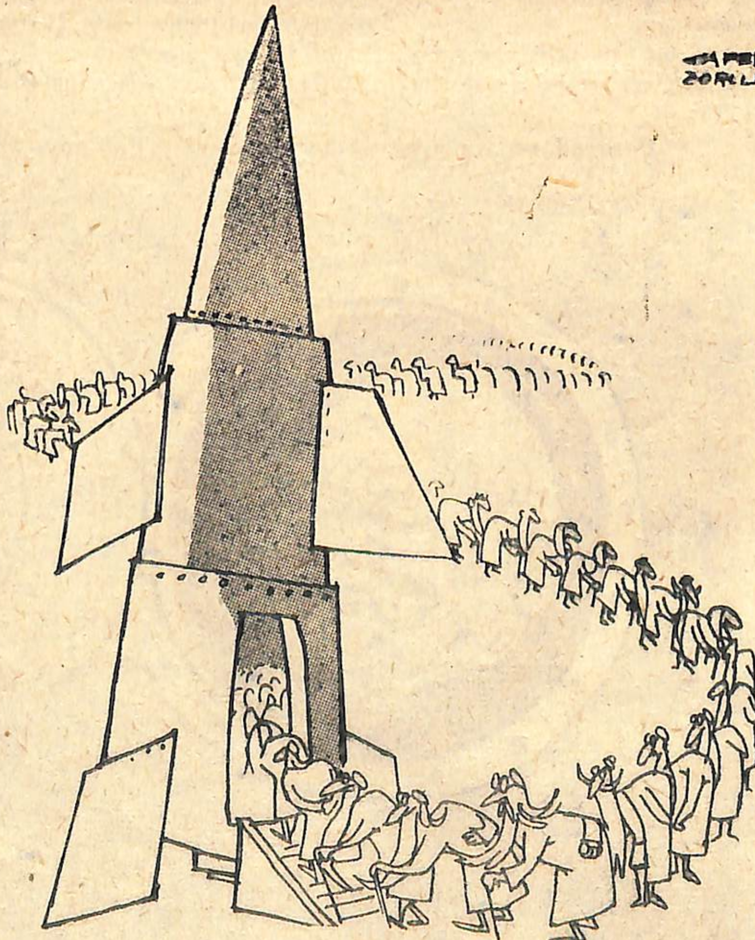
— Üstad, yüzme bilir misin sen?
— Bilmem, demiş filozof.

Kayıkçı filozof-filozof gülmüş:

— Öyleyse hayatını toptan kaybettin!..

Menderes yalnız hafızasını mı kaybetti dersiniz?

Fezada insanlar gençleşebilecek... **(Gazeteler)**

Feza kuyruğu!

Abdo'nun ölümü

132 yaşında Bitlisli bir vatandaşın resmini çekmiş gazeteye koymuşlar. Adı Abdo. Sırtında keçi postundan yeleği, bacağında şalvarı, deyneğine dayanmış, gülerek bakıyor objektife.

— Gün batmadan uyurum. Gün ışımadan uyanırım. Bol yoğurt yerim. Temiz hava ve sessizlik benim en büyük dostlarımdır. 132 yıl yaşadım, daha da yaşıyacağım, diyor.

Eh, insan Bitlis'te doğar, Bitlis'te yaşarsa, yiyecek temiz yoğurt, koklıyacak temiz hava bulursa, cadde gürültüsünden, politika sıtmasından, gösteriş mikrobundan uzakta kalırsa, 132 yıl da yaşar, 232 yıl da... Ne diyorsunuz yâni? 132 yıl yaşamak için Bitlis'te bir Abdo da biz mi olalım?

Abdo olup yaşamak kolay.. Sen gel Üniversitede profesör ol da yaşa!

Sinan anıldı

— Büyük Sinan!
— Eşsiz Sinan!
— Dâhi Sinan!
— Aslan Sinan!
— Ölmez Sinan!
— Yaşasın Sinan!
— Sinan, Sinan, Sinan!

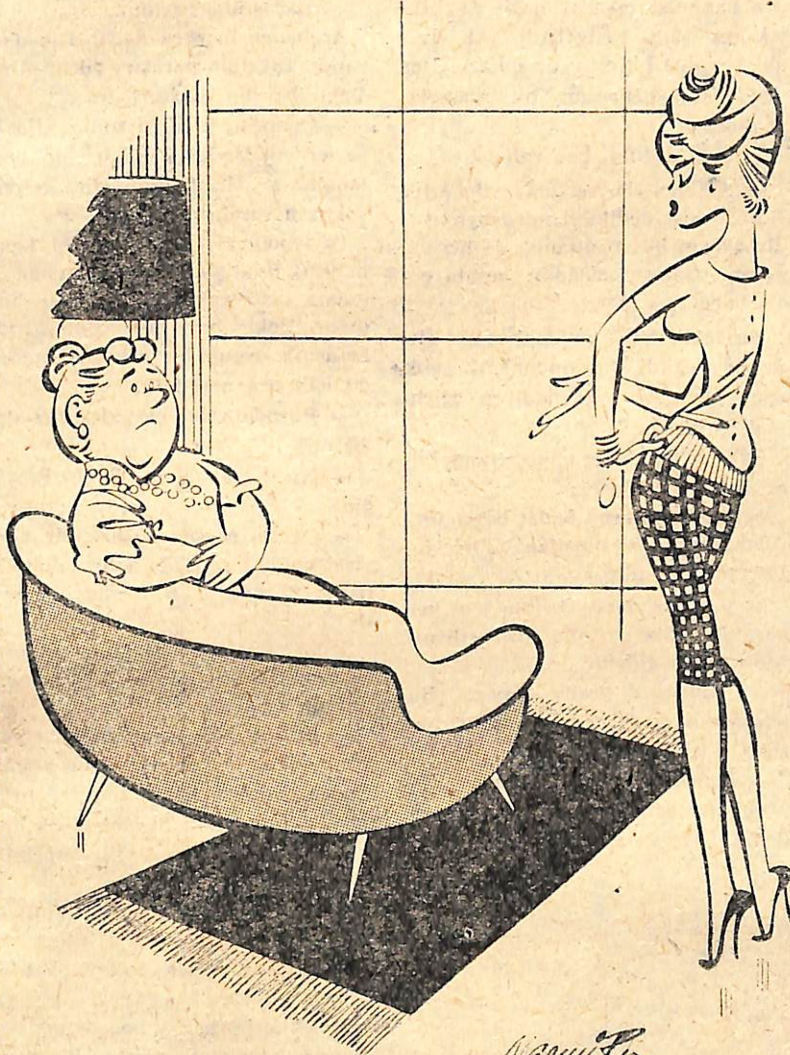
Eh, kubbeler, minareler dâhisini tanıdınız, değil mi?..

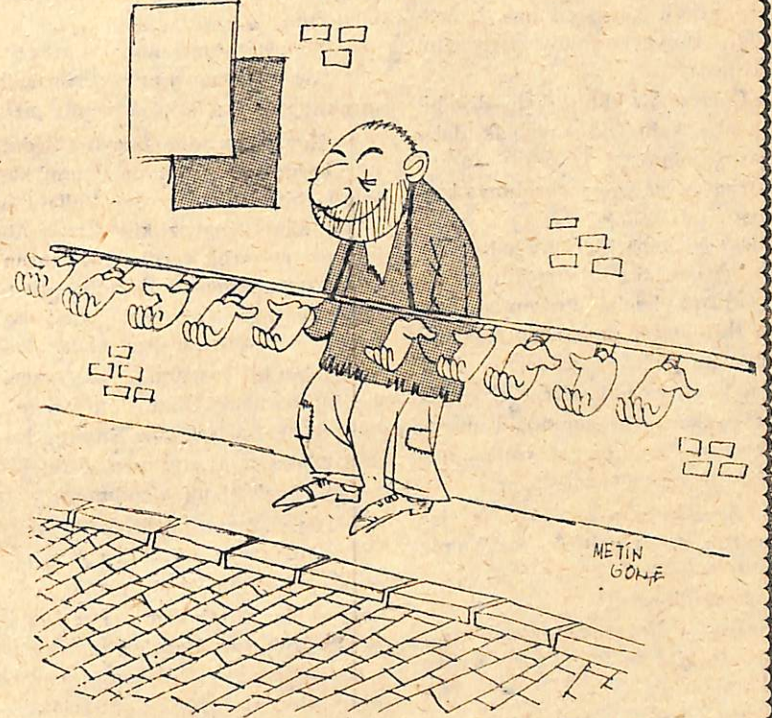

Seçmen yaşı 21 olarak kabul edildi... (Gazeteler)

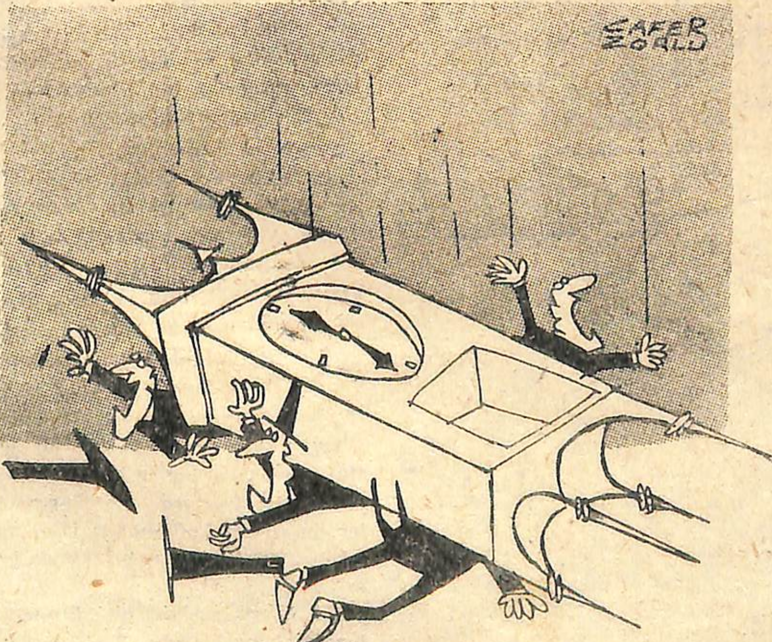
YAZISIZ!

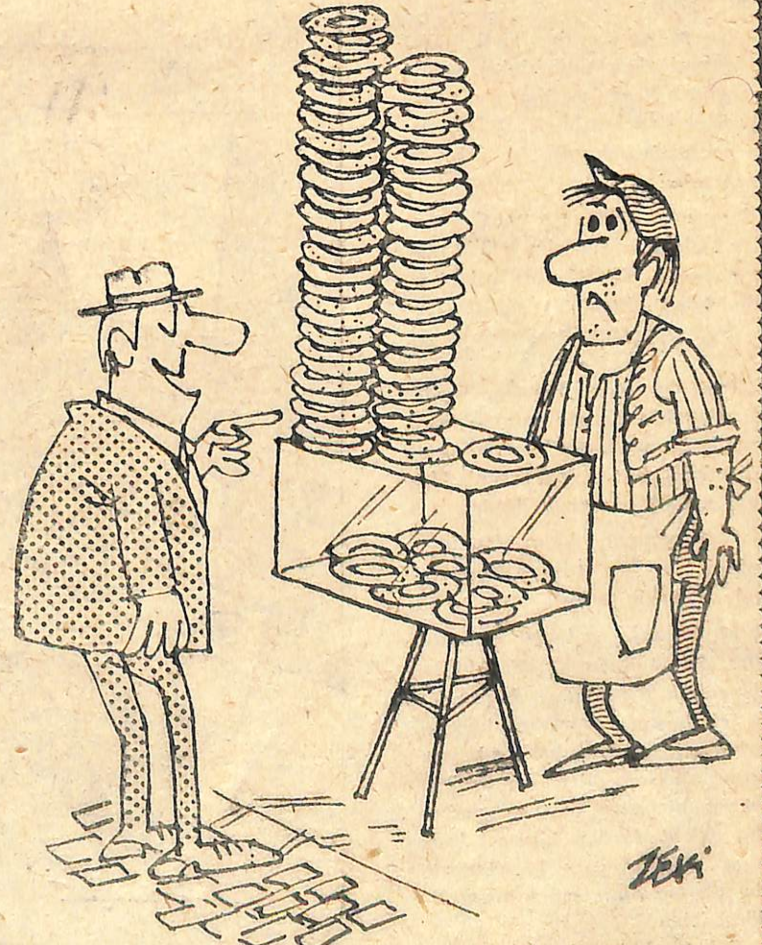
— İstediğim mebusu seçermişim de istediğim hocayı neden seçemezmişim yânii?...

YAZISIZ!

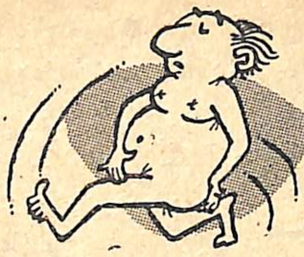

Yassıada saati!

— Şunu ver!...

MADENCİ Bekir

Adnan Veli

SEDAT o akşam çok neşeliydi. İçtikçe içmek istiyordu. Arkadaşları, yavaş yavaş mızmızlanmıya başlamışlardı. «Artık gidelim» diyorlardı. Şadan, onları dinlemeden garsonu çağırıp hesabı verdi. Sedat bir türlü çıkmak istemiyordu. Ötekileri alıkoyamıyacağını anlayınca:

— Öyleyse siz gidin, dedi. Ben biraz daha kalıp iki kadehçik daha yuvarlıyacağım...

Gazino yavaş yavaş boşalmıya başlamıştı.

Sedat, garsona bir yeşil salata daha ısmarladı. Sonra dirseğini masaya dayayıp Jale'yi düşünmiye başladı. İki gündür ondan hiç haber alamamıştı. Telefon edeceğim dediği halde etmemişti. Kendi hayalleriyle oyalanırken, yanındaki masada oturan şişmanca zat, usulca seslendi:

— Beyefendi, arkadaşlarınız size vefasızlık ettiler galiba... Sizi yalnız bıraktılar...

Sedat gülümsedi:

— Evet... Ne yapsın çocuklar?... Hepsi iş güç sahibi... Yarın erken kalkacaklar da...

— Efendim, şu rakı dediğin meret de, yalnız başına içilmiyor ki... Eğer tenezzül buyurursanız, masama şeref verir misiniz?...

— Estağfurullah efendim... Rahatsız etmiyeyim...

— Ne münasebet beyfendi... Demindenberi sizin sohbetinize kulak veriyorum. Neşenize, ben de oturduğum yerden katıldım... Şöyle şuraya tenezzül buyurun da, iki çift lâkırdı ederiz...

Adam geveze bir şeye benziyordu. Sedat kadehini eline alıp, onun masasına geçti. Bir iskemle çekip oturdu. Adam, hem çok misafirperver, hem de hoşsohbet görünüyordu.

— Efendim, dedi. Şerefler verdiniz... Vallahi pek memnun oldum. Müsaade buyurulursa kendimi tanıtayım size... Bendeniz Tavşanlı Linyitleri sahibi madenci Bekir...

— Çok memnun oldum efendim... Bendeniz de Tarı İnşaat Kooperatifinde puantör Sedat...

— Ah bilseniz ne kadar memnun oldum sizi tanıdığıma... Vallahi şeref verdiniz masama... Akşamdan beri tek başıma canım sıkılıyordu. Ben her zaman böyle dışarı çıkmam. Şeytan bu akşam dürttü bendenizi... Felekten bir gece çalayım dedim. Fakat arkadaşlardan kimsevi ,bulamadım... Geldim, şuracığa çöktüm... Eğer rahatsız olmazsanız, lütfen bir viskimi için...

— Çok teşekkür ederim ama beyfendi, ben şu kadehi tamamlamak niyetindeyim... Lûtufkârlığınıza minnettarım...

— Estağfurullah beyfendi... Bu dünyaya, gülüp eğlenmek, keyfince yaşamak için geldik, öyle değil mi efendim...

— Şüphesiz beyfendi... Carnegie bile öyle söylememiş mi?. «Üzüntüyü bırak, yaşamaya bak» dememiş mi?.

— Hay ağzınızdan öpeyim Sedat bey kardeşim... Tam da benim kafamda bir arkadaşsınız... Vallahi o kadar kafa dengiyiz ki... Zaten Allah insana varlık verdi miydi, insan kısmı onu yemesini bilmeli... Bendeniz 'ayıptır söylemesi, yılda üç buçuk dört milyon lira kadar kazancı olan bir insanım... Ne yapacağız bu parayı... Öbür dünyaya götürmek olmadığına göre, insanın bu dünyadaki yaşayışını ona göre düzenlemeli, değil mi efendim...

— Hiç şüphe yok beyfendiciğim...

— Vallahi Sedat bey, sizi o kadar cana yakın buldum ki, imkânı yok kolay kolay bırakmam... İsterseniz, bir teklifim var. Buranın tadı kaçtı zaten... Eğer tenezzül buyurursanız, çıkıp bir yere gidelim. Meselâ bir paviyona... Birer viski içeriz... Biraz müzik dinleriz. Kafamızı dinlendiririz... Bu akşam benim misafirimsiniz...

— Vallahi beyfendi, bilmem ki ne söylesem... Bendeniz de yarın erken kalkmıya mecburum ama...

— Aması maması yok bu işin canım... Madenci Bekir her zaman sizin karşınıza çıkacak değil ya... Bu akşam, şans rastgetirdi. İki viski de benimle içiverin, ne çıkar... Her halde yenge hanıma bir mazeret uydururuz...

— Evli değilim ben zaten...

— Oh ne âlâ, ne âlâ... Bekârlık Sultanlıktır dedikleri doğruymuş... Bu akşam birer sultanlık da biz yaparız... Garson, evlâdım, hesabı getir bana...

Bu teklif Sadat'ın da hoşuna gitmiyor değildi. Akşamdanberi çok canı sıkılıyor, mütemadiyen eğlenmek istiyordu.

Oradan çıktıkları vakit, otomobilde Bekir bey sordu:

— Canım ciğerim Sedat beyciğim.. Allahaşkına sıkılmadan söyleyin. Neresini emrediyorsunuz?..

— Valla beyfendi, benim için her yer bir... Siz neresini arzu ediyorsanız oraya gidelim...

— Yoooo, dünyada olmaz... Bu akşam mademki benim misafirimsiniz, emir sizden gelecek...

— Estağfurullah beyfendi...

— İsterseniz Luna paviyonuna gidelim... Oraya yeni Macar artistleri gelmiş diye söylüyorlardı arkadaşlar...

— Siz bilirsiniz...

— Şoför, oğlum, Luna paviyonuna çek...

— Başüstüne beyim...

Arabadan inerken Sedat atik davrandı. Taksinin parasını ödedi. Ama Bekir bey bu işe içerledi:

— Oooo, ayıp ediyorsunuz.. Böyle şeylerden Madenci Bekir hiç hoşlanmaz... Misafirimin elini cebine sokması yasaktır...

Paviyonun içi mahşer gibi kalabalıktı. Bununla beraber garsonlar, onlara piste yakın bir masa uydurdular. Bekir bey, bu akşam kendi kafasına uygun bir arkadaş bulduğu için pek neşeliydi:

— Burada viski emredersiniz değil mi?...

— Nasıl olsa olur Bekir Beyciğim ..

— Oğlum garson... Bize bir şişe viski getir... Soda da getir... Fındık fıstık da getir... Biraz da buz getir...

Sedat etraftaki masalarda gözlerini gezdiriyordu. Bekir bey hemen farkına vardı:

— Buraya bak, canımın içi efendim... Genç erkeklerin, hele bekâr olunca, gözleri fıldır fıldır dönermiş... O masadaki bayanlar çok hoşunuza gitti galiba... Bir emriniz var mı?...

— Rica ederim, sadece bakınıyorum...

— Biz bu dünyaya, bakınmak için gelmedik Sedat bey kardeşim... O masadakilerin hepsi konsomatris... Canının istediğini emret... Bir şeyden çekinme...

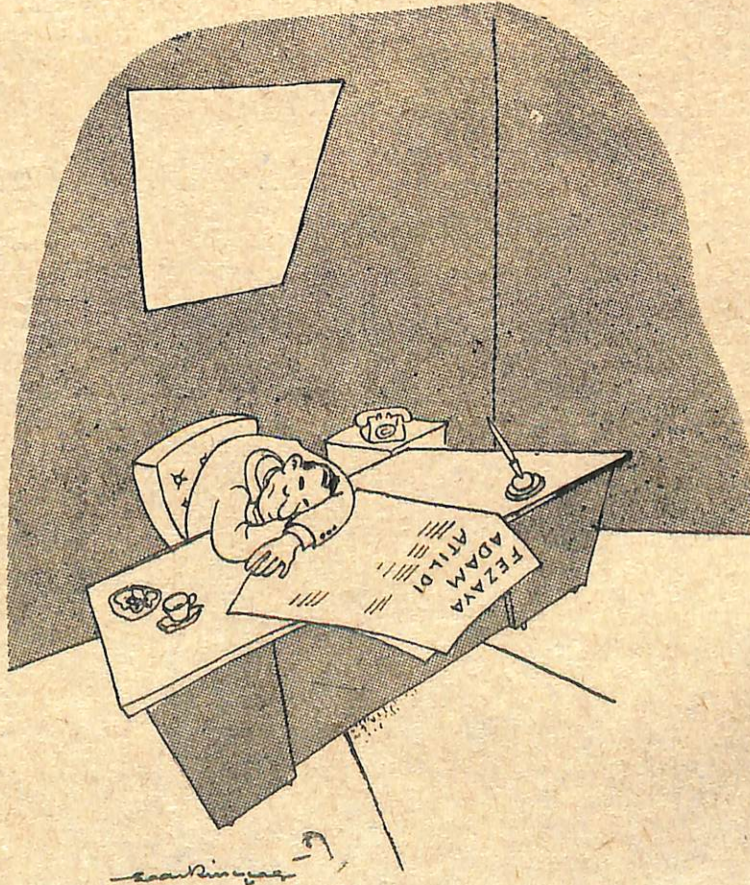
— Yok, rica ederim...

— Ricası, micası yok bu işin... Garson evlâdım... Şu yeşil elbiseli bayanla, yanındaki lâcivert kadifeliye söyle bakalım... Bu akşam bizim misafirimiz olmayı, masamıza şeref vermeyi kabul ederler mi?..

— Başüstüne beyim...

Şarlot ve Müzehher, iki dakika sonra Bekir beyin masasındaydı. Müzik coşmuş, pist tıklım tıklım dolmuştu. Viski'den sonra iki tane de bol spesiyal geldi. Bekir bey, pek keyifli görünüyordu. Kadehi ikide bir dudaklarına götürüyor, ellerini de gerektiği şekilde kullanıyordu. Ama bu arada Sedat da, kendini gecenin akışına bırakmıştı. Kadınlar, cilveli gülüşmeler, sırnaşıklıklar arasında, masaya konan bol'ü şıp diye bitiriveriyorlardı. Tabiî garsonlar da fırsatı kolladıkları için, masanın üstünü hiç boş bırakmıyorlardı.

Bekir bey, içkinin biri bitmeden ötekini ısmarlıyordu. Paviyonun içi

YAZISIZ!

adamakıllı dolmuştu. Kadınlar da gitgide işi azıtıyorlar, Sedat'a sokulan Şarlot, kadınlığın bütün numaralarını kullanıyordu. Bir ara hem Bekir bey, hem de Sedat dansa kalktılar. Bekir bey tangodan sonra Ça Ça Ça yı beceremediği için pistten çabuk çekildi. Ama Sedat, kafayı adamakıllı tutmuş, işi iyice âvâreliğe vurmuştu. Dans bittiği zaman kan ter içinde yerine gelip oturdu. Müzehher de oradaydı. Bekir bey tuvalete gitmiş olacaktı. Müzehher Sedat'a sokularak:

— Haydi canımın içi, dedi. Bana bir bol daha ısmarlasana...

Sedat boynunu büktü:

— Ben de sizin gibi misafirim, dedi... Bu akşam için patron Bekir beydir.

Aradan on dakika kadar geçti. Fakat Bekir bey dönmedi. Yirmi dakika geçti, gene dönmedi... Şarlot üstüste içki getirtiyordu. Bekir beyin masadan ayrılışı yarım saati bulunca Sedat garsonu çağırdı:

— Bizim arkadaş tuvalete kadar gitmişti. Fazla sarhoş olup da rahatsızlandı mı acaba?... Bir kere bakar mısınız dışarıya?... dedi...

Garson kaşlarını kaldırarak:

— Hayır beyfendi, dedi. Arkadaşınız rahatsızlandı ama, tuvalette değil... Paltosunu alıp gitti...

— Gitti mi?...

— Evet beyim, gitti...

— Ya hesap?...

— Hesabı sizin vereceğinizi söyledi...

Sedat'ın başından aşağıya bir anda kaynar sular boşandı. Çünkü cebinde topu topu onbeş lira vardı. İlkin, bu işde bir yanlışlık olabileceğini düşündü. Ama sonradan ayıldı. Garsona bir daha sordu:

— Hesabı vermeden mi gitti?... İyi biliyor musunuz?...

— Tabiî beyim... Ben kendisinden sordum... Sizin vereceğinizi söyledi...

Sedat'ın şakaklarından sıcak terler akmıya başladı. Çok kötü bir duruma düşmüş, oyuna gelmişti... Kadınlara bir şey söylemeden yerinden kalktı. Garsonun kulağına eğilerek:

— Beni patronun yanına götür, dedi. Patron kısa boylu, şişman, bıyıklı bir adamdı. Mendebur bir hali vardı. Sedat ona durumu utana utana anlattı:

— Tabiî böyle olacağını bilmiyordum, dedi. Bir tuzağa düştüm. Üzerimde de maalesef para yok... Bir arkadaş verin yanıma... Şirkete kadar gidip orada çalıştığımı göstereyim. Yarın da parayı getiririm... İsterseniz şu saati de bırakayım...

Patron içerlemişti. Ama yapılacak bir şey yoktu. Suratını bir karış asarak:

— Cebinizde para yok. Bir de hovardalığa çıkarsınız, dedi. Hesabınız 780 lira tutuyor. Bu saat kaç lira eder?...

— Anlıyorum ama bey kardeşim, benim bir kabahatim yok ki...

— Bırak saati şu masanın üstüne.. Şu faturaya adresini yaz, imzanı at... Benim senin sözüne itimadım vardır. Yarın parayı getir, saatini al... Getirmediğin takdirde...

— Namussuz, şerefsizim getiririm.

Kapıdan çıktıktan sonra, utancından arkasına bakmadan, koşar gibi yürüdü. Eve geldiği zaman, hem yorgunluktan, hem de içkiden bitkin hale düşmüştü. Ama Madenci Bekir beyin yaptığı itliği bir türlü kendine yediremiyordu.

Ertesi gün arkadaşlarına durumu anlatması çok zor oldu. Bekir bey tarafından dolandırılması çok ağırına gitmişti. Arkadaşları da onu iyice defe koydular. Fakat yapılacak başka bir şey yoktu. Namusunu kurtarması gerekiyordu.

Uzun lâfın kısası, kiminden 30 lira, kiminden 70 lira, kiminden bir ay vâde ile, kiminden beş taksitte ödemek üzere 650 lira topladı. Yalvar yakar muhasebeciden de 150 lira avans aldı. O gün götürüp paviyon sahibine yatırdı, hem saatini, hem de namusunu kurtardı...

Ama bu olay, ona pek dokunmuştu. Durmadan kendi kendine içerliyordu. «Nasıl oldu da karpuz kabuğuna bastım?» diyordu.

Borçları ödemek de, onu aylarca sıkıntıda bırakacaktı. İki ay sigara ve içki içmemiye karar verdi. Hele sigarasızlık büsbütün başına vuruyordu.

Gene bir akşam işinden çıkmış, ağır ağır caddede yürürken, kalabalığın içinde birdenbire Madenci Bekir beyin yüzünü gördü. Görmesiyle yüreğinin ağzına gelmesi bir oldu. Kalbi hızlı hızlı çarpmıya başladı. Ama Bekir bey de onu görmüştü. İkisi de gülerek birbirlerine yaklaştılar. İlkin Sadet, fevkalâde heyecanlı, elini uzattı:

— Vay efendimiz, sultanımız, iki gözümün nuru Bekir beyciğim... Ayol nerelerdesiniz?... Sizi gören cennetlik oluyor galiba...

Adam da hiç bozuntuya vermeden kendisine uzatılan eli sıktı:

— Efendim ne şans ne şans... Vallahi sizi gördüğüme o kadar sevindim ki...

— Ya ben, ya ben?... Muhabbetinize doyamamıştım geçen sefer. Sizi bu akşam imkânı yok bırakmam.. Benim misafirim olacaksınız... Bol bol sohbet ederiz. Çekeriz kafaları... Felekten bir gece daha çalarız...

Madencinin yüzü biraz ekşidi...

— Bu akşam mı?... Ay vallahi gelmeyi çok isterdim ama, bu akşam çok sevdiğim bir arkadaşıma dâvetliyim de...

— Olmaaaz... İmkânı yok olmaz... Bu akşam en sevdiğim dostumu dünyada bırakmam...

Bunları söylerken de Bekir beyin koluna girmiş, ceketinden sıkıca yakalamıştı. Adam ilkin biraz naz etti. Fakat razı olmaktan başka çare bulunmadığını hemen anladı.

Sedat, Madenci Bekir beye karşı son derece mültefit davranıyordu. Biraz hoşbeşten sonra:

— Haydi, dedi, bu akşam sizi saz'a götüreyim. Biraz eğleniriz. Ben de kaç zamandır bir yere çıkıp eğlenmiyorum. Kısmet bu akşammış...

Bekir bey hiç itiraz etmedi... Sedat.ın kolunda «Kışbahçesi Saz Salonu» na girdiler.

Sedat'ı oranın garsonlarından bir

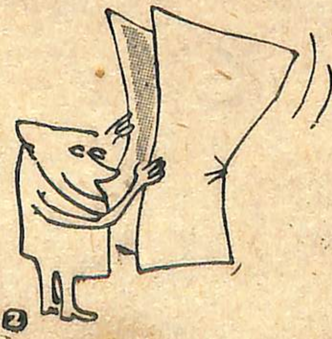
(*Lütfen sahifeyi çeviriniz*)

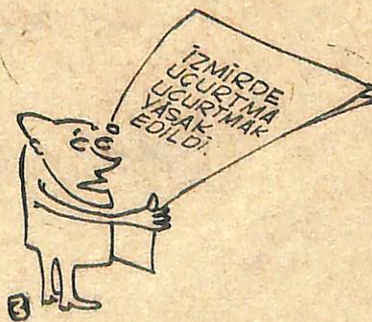
Bir orman sözcüsü: «Bu gidişle gölgelenecek ağaç bulamıyacağız» dedi.

YAZISIZ!

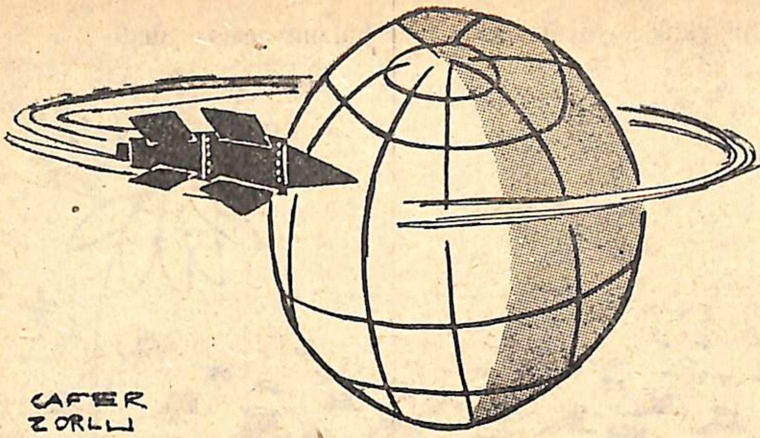

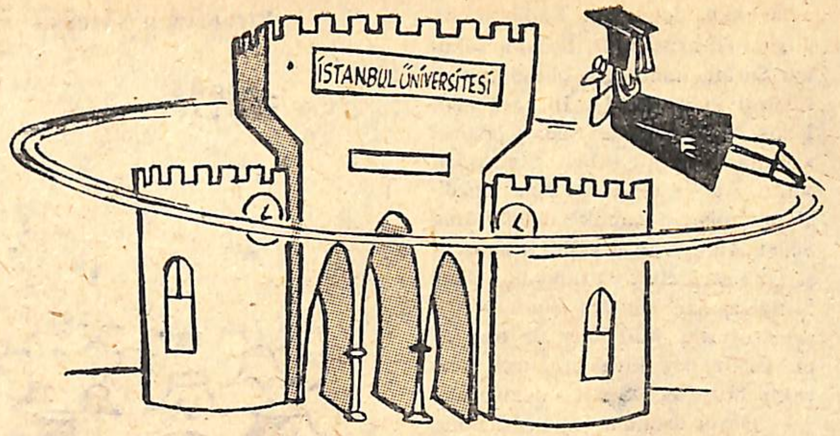

YAZISIZ!

YAZISIZ!

çoğu tanırdı. Piste yakın bir masaya yerleşirlerken, Sedat usulca garsona doğru eğilerek fısıldadı:

— Necati, bizim şirkete hemen telefon et... Yazıhanede ne kadar arkadaş varsa, hepsi benim dâvetlim olarak buraya gelsin. Anladın mı?.

— Başüstüne Sedat bey...

Oturduktan sonra, şefgarsonu çağırdı

— Bize, dedi, evvelâ klüp rakısı getir. Büyük şişe getir. Bolca da meze getir.

— Güzel bir ıstakoz yaptırayım mı beyfendiciğim?...

— Yaptır tabii... Biraz da siyah havyar gönder. Bolca olsun...

Biraz sonra garson masayı donatmıya başladı. Karidesler, balık yumurtaları, havyarlar gırla gidiyordu. Bazan Sedat tabağın ucundan biraz alıyor, «bu iyi değil, başka getir» diye geri yolluyordu. Adama dalgın, düşünceli bir hal ârız olmuştu.

Yarım saat sonra da Sedat, arkadaşlarını Madenci Bekir beyle tanıştırdı:

— Mimar Kerim, inşaat mühendisi Remzi, Halûk İhsan, Fen memuru Cemalettin, müteahhit Nevzat...

Ve sonra ilâve etti:

— Haydi çocuklar... Durmak olmaz... Felekten bir gece çalmak için burada toplandık...

Saz salonunun en itibarlı masası onlarınki olmuştu. Garsonlar masanın etrafında pervane kesilmişti. Mütemadiyen yiyecek ve içki taşıyorlardı.

Konserin en coşkun yerinde, Sadat yanındaki Mimar Kerim'in kulağına eğildi:

— Ben senin ayağına basınca, çaktırmadan kalkarsın, paltonu alıp çıkarsın, dedi. Yalnız giderken yanındakine de işaret ver. O da ayni şeyi yapsın... Herkes birbirine tembih etsin... Tamam mı?..

— Tamam...

Zaten onlar da durumu anlamışlar, Bekir bey diye kendileriyle tanıştırılan şahsın, bir müddet önce Sedat'ı çarpan kimse olduğunu kestirmişlerdi.

Madenci Bekir bey işi oluruna bırakmış, kendini adamakıllı saza vermişti. Arada bir Sedat onu dürtüvor:

— Beyfendi, niçin içmiyorsunuz?.. diyordu.. Bu dünyada gülüp eğlenmek için geldik.. Üst tarafına boş verin... Şu ölümlü dünyada hayatın zevklerinden kâm almadıktan sonra ne diye yaşıyoruz?.. Haydi çocuklar, şerefe!...

Kadehler boyuna havaya kalkıyor, meze tabakları boşalmadan yenileri geliyordu.

Konserin sonlarına doğru Sedat, yanındaki Mimar Kerim'e ayak işaretini verdi... Tabiî o da ötekilere...

İki dakika sonra birer birer masadan kalkmıya başladılar. Ertesi sabah erken kalkacaklarını söyliyerek Madenci Bekir beye veda ederlerken, Bekir bey de kalkmak istedi. Sedat onu kolundan tuttu:

Vallahi olmaz... Daha durun bakalım, yeni başladık. Böyle güzel bir geceyi bu kadar çabuk tamamlamak olur mu?...

Adam ister istemez oturdu. Ötekiler masadan ayrılırlarken Sedat elini cebine sokup bir anahtar çıkardı:

— Eyvaaah.!. dedi. Şirketin anahtarı bende kaldı. Bir dakika müsaade ederseniz şu anahtarı çocuklara vereyim. Yarın sabah yazıhaneyi açmak için lâzım olur.

Hızla masadan fırladı. Arkalarından koştu. Kapıya geldiği vakit garson Necati'yi çağırdı:

— Hesabı masada oturan beyden alacaksınız, dedi. İtiraz falan edecek olursa sakın bırakmayın. Biz onun misafiriydik. Almadan herifi koyu vermeyin, dedi.

— Peki abi...

Paltosunu kaptığı gibi ötekilerin arkasından yetişti. Koşar adımlarla «Kışbahçesi» nin karşısındaki parka girip kanapelerden birine oturdular. Sedat:

— Çocuklar!.. Çaktınız manzarayı değil mi?.. dedi Beğendiniz mi?..

— Harika bir şey yaptın ama, bakalım sonu nereye varacak?..

— Sonu monu yok bu işin.. Herif eşşek gibi paraları toslıyacak... Beni yedi sekiz yüz lira borca soktu deyyus. Bakalım bu akşam bin beş yüzden aşağı çıkabilecek mi buradan?..

Bir yandan da, işin sonunu merak ettikleri için, saz salonunun kapısını gözlüyorlardı. Aradan yirmi dakika geçtiği halde herif hâlâ görünürlerde yoktu. Biraz daha beklediler. Küçük çamların arkasında oturdukları için, gazinonun kapısından çıkanlar onları göremezdi.

Yarım saat kadar sonra, kapıda bir gölge belirdi.

Evet bu Madenci Bekir bey'di. Yalnız, elbise ile geldi saz salonundan elbisesiz çıkıyordu. Ayağında uzun bir don, sırtında ten fanilâsı, çıplak ayakla kapının önüne çıktı. Bir eliyle de yüzünü kapamıştı.

Anlaşılan içeride parayı veremeyince tepeden tırnağa kadar soyulmuş, üstelik bir de güzel dayak yemişti. Çıplak ayaklarla, ellerini yüzüne kapamış, bir taksiyle doğru ilerlerken, parktaki küçük çamların arkasından sesler duyuluyordu:

— Yuuuuuuhhh.. Madenci Bekir'e Yuuuuuh!... Donla çıkmış sokağa hıyar ağa... Yuuuh!..

Adnan VELİ

Bir sapık tavuğa tecavüz etti... (Gazeteler)

— Gir içeri herif... Tavukların peşinde dolaşıp durma!

※

Aman ha...

Türk Veteriner Hekimler Derneği Başkanı Dr. Mehmet Gürün, yaptığı basın toplantısında:

— Bugün, milletçe, topyekûn açlık felâketiyle karşı karşıya olduğumuz bir realitedir, demiş.

Yâni ne demek bu? Seçimlerin yaklaştığı bir sırada söylenecek söz mü bu? Aman Dr. Gürün, vallahi birbirimizi yeriz de gene de aç kalmayız. Sen bizi kim sanıyorsun?

ANKARA MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Şu sun'ilik...

Vaka nerede geçiyorsa geçiyor... Herhalde Avrupanın bir başkentinde... Belki daha yakın bir yerde... Bir ordu mensubumuz, bir elçiliğe dâvet edilir... (Bizim elçilik değil, yabancı elçilik) öğle yemeğine... Uf dünyada o sivri şapkalı öğle yemekleri kadar can sıkıcı «buluşma, iltifatlaşma» şekli yoktur. Herkes fazla boyalı görünür, herkes yaşlı görünür... (Herkesten kastim, hanımlar tabii....) Sofra çiçeklidir. Yemekte ille av kuşları sunulur, ve herkes... «Ooooo... tam mevsimi» diye kemiklerine kadar yutar.. (neyin mevsimi ben bir türlü anlıyamadım, bence bu yemeklerde her şey öylesine mevsimsizdir ki...)

İşin en kötü tarafı «sohbet yoksunluğudur»...

Ordu mensubu, zeki, tabiî, rahat bir adamdı. Vazifemizi yapıyoruz aman kazasız belâsız bitsin diye içinden söylenmektedir. Elini masaya koymuştur tesadüfen, başka nereye koysun zaten... Birden yanındaki yıpranmış gerdanlı madam, ürkütücü bir «oh» çeker... Adamcağız ürker, bir yanlış mı yaptık diye... Sefire ellerine bakmaktadır. Elleri hassas, uzun parmaklı ellerdir.

— «Ah siz muhakkak piyano çalıyorsunuz...»

— «Yooo.»

— «Olmaz, bu eller müzisyen elleri.»

— «Hayır madam çalmıyorum...»

— «İmkânsız...»

Ve müzisyensiniz, değilimdir konuşması yemeğin bir çeyreğini yutar...

Niye beni müzisyen zannetti, Allah Allah, niye bu kadar israr etti Allah Allah» diye ordu mensubu dostum hâlâ şaşkınlıklar içindedir...

Bu mondanite işte, mondanite buna derler... Sohbet işte... Sohbet yoksunluğunda sohbet. Şaşılacak ne var?... Biliyor musunuz insanların çoğu, ister vezir ister kıral olsunlar, ne kamburlaştırıcı bir aşağılık duygusuyla yüklüdürler. Doğrulmak için, güzel güzel susmak varken, havadan sudan bahsetmek varken, av kuşlarını kemirmek varken, böyle sorular, böyle israrlar çıkarırlar... Bundan on sene evvel böyle yemeklerde «halı» dan bahsedilirdi... «Şu küçük halı, oh (bu oh'suz olmuyordu) ne kadar enteresan!.. Tebriz değil mi... Yoksa İsfahan mı?...» (Halbuki ne o, ne odur, kılı kırkıllı İspartadır meselâ...) Ama Tahran denmiştir, Tebriz denmiştir, halı denmiştir, herkes bir atımlık bilgisini dökmüştür, ve yemek kazasız belâsız sona ermiştir... Size birşey söyliyeyim mi şimdi? Yazdığım satırlarla ilgisi az fakat içimden geldi... Hariciyeyi o kadar kötüleyip duruyoruz. Kötülemek biraz sohbet işi, biraz da gelenek işi olmuş... Cumhuriyet kuşağından, öylesine ateş gibi, tabiî, rahat, görgülü, sempatik sefirelerimiz var ki... Yabancı meslektaşlarına taş çıkartırlar taş... Dudaklarını torba torba büze büze «bunu söylemek bizim terbiyemize yakışmaaaz» diyecekler var... Niye yakışmasın? Durmadan «efendim biz onlar gibi olabilir miyiz?» diye kendimizi küçültmekten harap olduk harap. Bir kere de açık açık, samimî samimî «onore» edelim, edilecek şeyleri... O genç sefirelerimizi, moda defilesi gibi önünüzden teker teker geçirmek, gülümsetmek konuşturmak isterdim... İsim saymıyorum, sayılmıyanlar sayılanlara durup dururken düşman olmasın diye!

Bir tamim:

Bu Kurucular Meclisinde... Ekseriyet temin edilemiyor. Havalar güzel. Mecbur oldular, «Lûtfen kurucu beyler, dağılı dağılıvermeyin ki sağa sola, kurulacak şeyi çabuk kuralım diye yalvarmağa... Tabiî ben herşeyi kendi lisanımca söylüyorum, tıpkı kız istemeğe giden Nasreddin Hoca misali... (Hocanın o kendi lisanınca konuşmasından ötürü başına çok şey gelmiş... Benim de...)

Geçen gün gene hava güzeldi, bilmem hangi liseden iki talebe yan çizmiş yarım gün için, diye dünyanın kıyameti koptu. Büyüklere her

şey mübah. Hafızamda bir olay yer etmiş. Küçük bir kız vardı. Annesi babasından ayrıydı. Adam etmediğini bırakmamıştı. Anne durur durur çektiklerini hatırlar, sel gibi yaşlar akıtır ve «namevcuda» hitaben:

— «Alçak namussuz» derdi. (Affedersiniz!)

Küçük kız bunu işide işide belledi. Üç yaşındaydı. Bir gün o da:

— «Alçak namussuz» diyecek oldu ve şırrak ağzına bir şamar yedi.

Annesi gülüyordu.

— «Hiç çocuklar öyle şey söyler mi?...»

Küçük kız burnunu çeke çeke, çekiştire çekiştire cevap verdi:

— «Söylemez... Söylemez! Büyükler söyler!...»

Gene ayni hikâye... Büyükler yapar... Büyükler eder... Büyüklere ancak yapmayın etmeyin diye rica edilir... Şu çocuklar bütün haylazlıklarını yapmak için büyümeyi bekleseler ya!...

Yetişirler, yetişirler...

Ankara'da en genç muhabir kullanan gazete Tanin gazetesidir.

Tanin'in Ankara bürosunda iki kıdemlice gazeteci vardır. Öbürleri hep «stajyerdir...» stajyer!...

Kasım Gülek babacan babacan:

— «Yetişirler, yetişirler» diye başını sallamaktadır. Gayesi... Gazeteci yetiştirmekmiş!...

Tanin gazetesinin Ankara bürosunun aylık masrafı, öbür İstanbul gazetelerine nispetle yarı yarıyadır...

Meclis kahvesinde:

Meclis kahvesinde, «teneffüs» lerde temsilciler gruplaşıyorlar. Ve «bunalmalarını» (Çünkü seans fazla uzun sürerse bunalıyorlarmış...) gidermek için havadan sudan bahsedeceklerine, tartışmalarına şu şekilde devam ediyorlar. Belli başlı hatipler, kendilerinin her sözüne «he» diyecek dört beş kişilik bir gurup seçiyor, ve konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor...

Anayasa Komisyonunun ak saçlı genç sözcüsü Muammer Aksoy da böyle konuşuyordu işte. Gurubun yanına vardım. Anayasanın 18 inci

maddesinden bahsediyordu. Direnmeler olmuştu oturumda yer yer. Muammer Aksoy bütün ciddiyetiyle şunu söylüyordu:

— «Hemen geri alırsak, mağlûp olduk derler...»

7-8 yaşında çocuklar arasında taş muharebesi mi bu?... Ne mağlûbu? Ne galibi? Kim der?. . Ne der? Dese ne olur?...

E pes, e insaf, e merhamet, e, e, e...

Eichmanın karısı:

6 milyon insanı fırınlatan Eichmann'ın dâvası başladı. 450 muhabir izliyor dâvayı. Hepsinin de yazdığı birbirine benzer şeyler: «Korkunç fırınlar... Mâsum insanlar... Küçücük çocuklar...»

Asıl yapılacak röportaj Eichman'ın karısıyladır bence...

Böyle bir insanın karısı ne hisseder, nasıl insan yüzüne bakar, nasıl çocuğunu okşar, bunlar enteresan. İnsanlar o kadar yalan söylüyorlar ki, karısı ya:

— «Hiçbir şey bilmiyorum, bilseydim bir dakka kendisiyle oturmazdım!»

Ya:

— «Aaaa, hepsi yalan, benim kocam pırlanta gibidir (artık Almanca bu deyimin karşılığı neyse) diye dişi dişi «horozlaşmak» tır yapacağı.

Ömürlerini samimiyetsizlikle geçirmiş insanlar da konuşturulabilir, deşilebilir. Bence yapılacak en enteresan röportaj bu... Çok enteresan olabilir amma şundan korkarım, röporter olarak kendisine bir his âlemine batmış ve çıkmamış bir kadın

muhabir gönderirler, ve şu cinsten bir röportaj çıkar!

«Kocam Eichmann, çiçeklere bayılırdı. Çok iyi bir babaydı. Çok müşfik bir kocaydı. Kendi eliyle bahçesini çapalardı...» Vallahi, Avrupa gazetelerinin de göndereceği muhabir bunu yazar, Asyanınkiler de... Halbuki o kadar enteresan psikolojik bir doküman elde edilebilir ki...

Ay ne güzel olur, ay ne enteresan olur bayan Eichmann şu sözlerle başlasa:

— «O bir canavardı, fakat ben onu seviyordum...»

Bütün ömrüm ben böyle samimiyetler peşindeyim, insanın bütün hataları, bütün tökezlemelerini, hattâ «bir canavarı sevmeyi» mübah gösterecek samimiyetler!... Yoksunluğundan hasta bütün dünya!

Nimet ARZIK

ESKİ KADINLAR HAMAMI

Kadınların olurdu, haftada bir, hamamlar:
Kapıda bir peştemal bu yasağı tamamlar,
İçeri giremezdi bunu gören adamlar!..
Baş döndüren vücutlar.. Büyüleyen endamlar...
Kubbe hayran bakardı, ağzının suyu damlar!..

Dışarıda (Külhancı) kazanları kaynatır,
Ocakları yakardı, çalar oduna satır..
Hanımları karşılar içeride bir (Natır)
Nalınları taşlarda hünerle tıkırdatır,
Yorgunluk kahvesile, sorardı gönül hatır!..

Artık dolu hamamın mermerleri âşina:
Gençler, rastık çekerdi parmak parmak kaşına,
Yaşlı kına koyardı aklar dolan başına...
Şu güzel kıza bakın: Gelmiş yirmi yaşına,
Sedef bir heykel gibi, yatmış (Göbek taşı) na!...

Dokuzunda bir oglan bu hamama alınmaz,
Kaçardı bu çocuğu serpilmiş bulan biraz..
Annesine bağırır karılar avaz avaz,
Derlerdi «— Kocanı da getir bari, utanmaz!..»
Onları çıkarırdı hamamcı rica, niyaz!..

Güler yüzlü (Natır) lar o gün nefes nefese
İsteyene sürerdi halvette sabun, kese..
(Meydancı) dağıtırdı limonata herkese..
Bir taze şarkı söyler bâzı gelip hevese,
Hemen cevap verirdi bakır taslar bu sese!..

Köşede terliyorken ihtiyarlar uyuklar,
Ağlardı gözlerine sabun kaçan çocuklar..
Sanki taşlar üstüne serilirdi pamuklar:
İpek tenli bacaklar.. Penbe beyaz topuklar...
O zaman boşanırdı aşka gelen musluklar!..

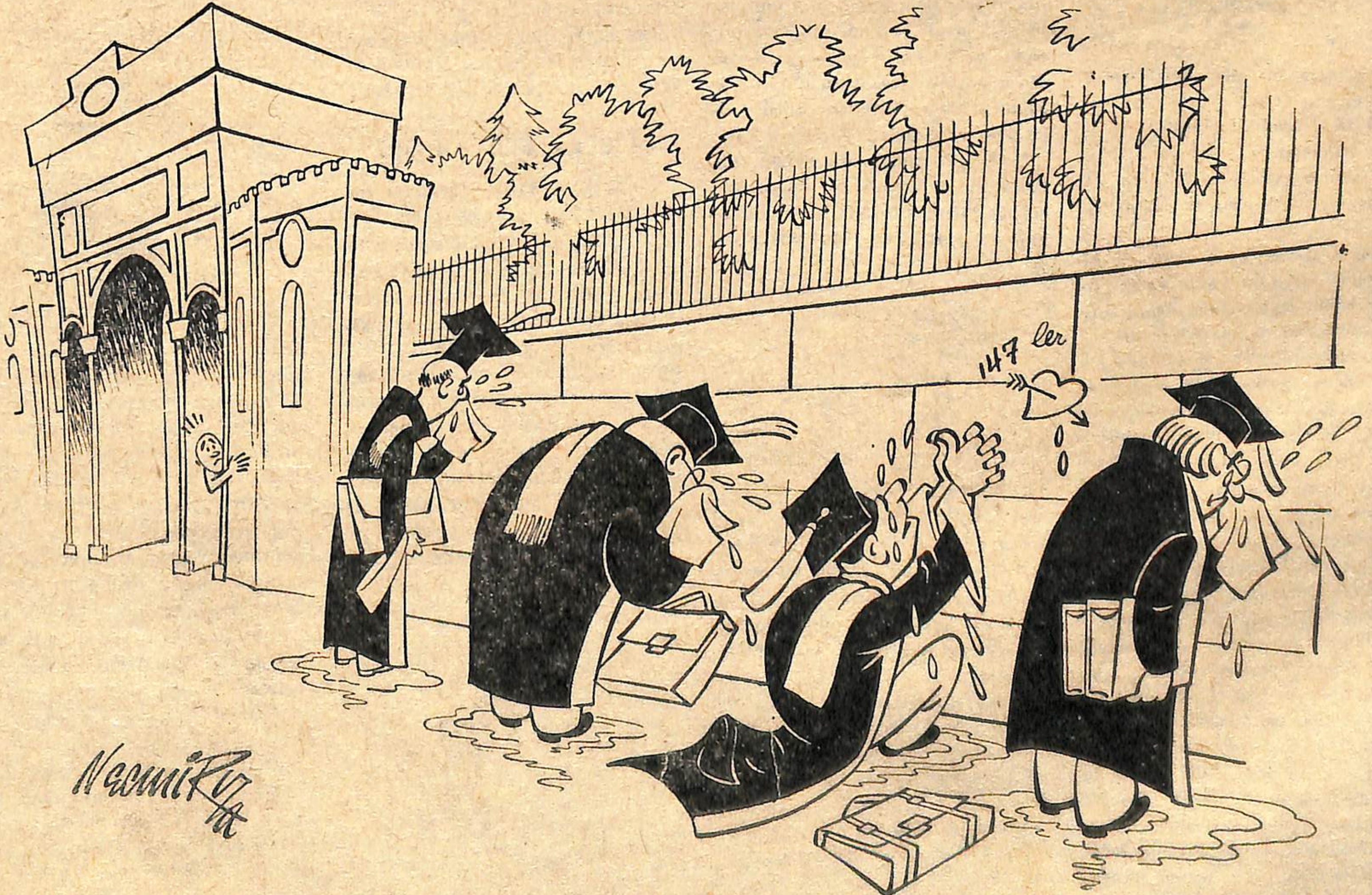
Cam gözlerile bakar kubbe bir çapkın gibi,
Kapılar kapandıkça güm güm vururdu kalbi,
Bir an zannederdiniz o da bir can sahibi:
Güzelleri gördükçe inlemektir nasibi..
İnsanı mestederdi bu manzara, yarabbi!

Uzun saçlar dökülür yere dalgalanarak,
Güzel kızlar taranır, elde fil dişi tarak..
Çoğu güneş görmemiş.. Mermerlerden daha ak..
Sonra beller ipince, kalçalar yusyuvarlak..
Peştemalı atmışlar: «— Halvet ne kadar sıcak!..»

(Gelin hamamları) da meşhurdu bir zamanlar;
Çengi zilleri vurur, coşar udlar, kemanlar,
Bir âlem yaparlardı keseye davrananlar..
Nasıl keyif ehliymiş, bakın eski insanlar..
Bu hoş geleneklerden şimdikiler ne anlar?..

Kuştüyü sedirlere oturtarak gelini,
Sırmalarla örerler saçının her telini,
Dualı kınalarla boyarlardı elini:
«— Saadet, güvey gibi, sarsın senin belini,
«Allah kızıma versin taliin güzelini!..»

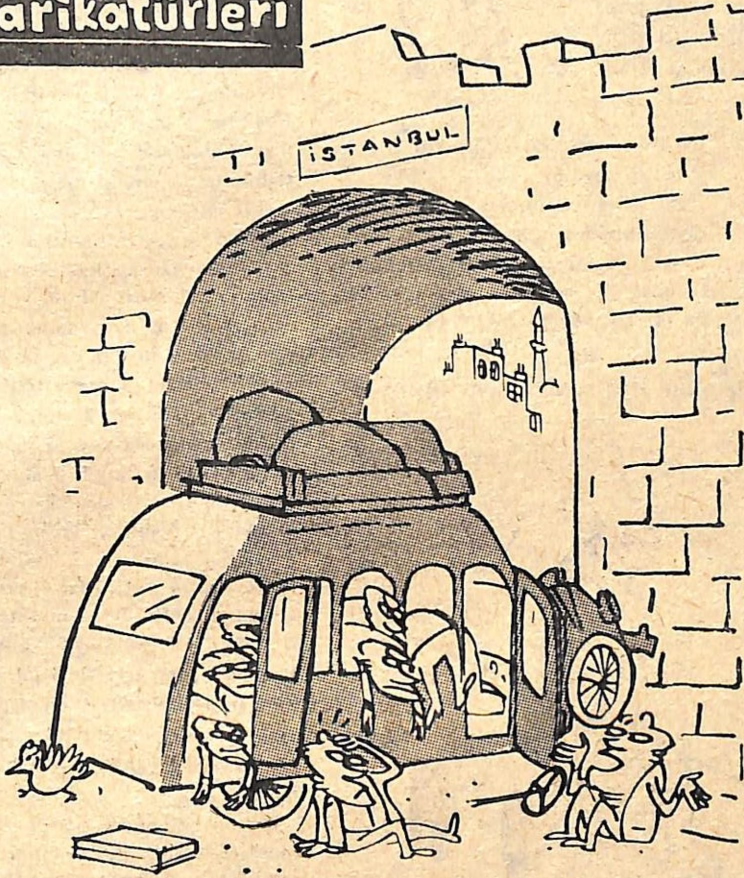
Necdet Rüştü EFE

Ağlama duvarı!

HAFTANIN TON karikatürleri

TAŞRADAN GELEN OTOBÜSLER ŞEHRE GİREMİYECEK.

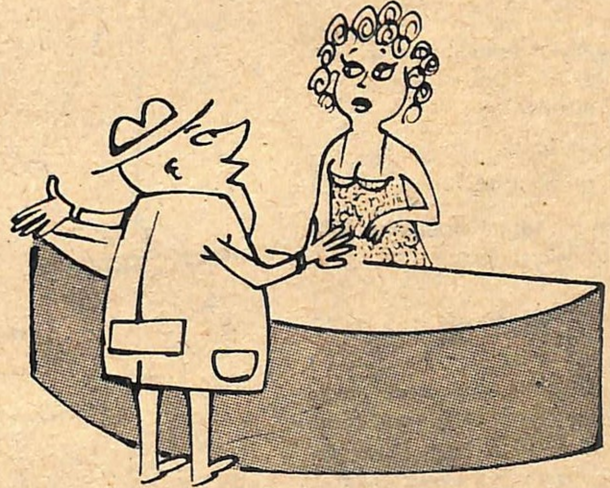
-Ne kızıyorsun ahbab, nasıl olsa buradan öteye gidemiyecektik!

ŞİŞE SULARINDAN ŞİKÂYETLER ARTTI

-Bu şişenin içinde su var!..

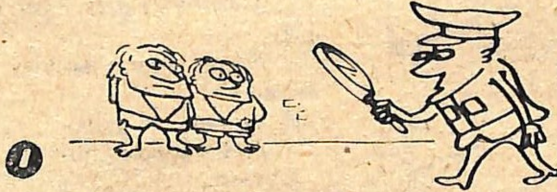
FİLM YILDIZLARI KIZILAY MENDİLİ SATACAK.

-Ben on tane istiyorum, yerli filme gideceğim de!..

POLİS KAYBOLAN ÇOCUKLARI DERHAL BULACAK.

1

2

3

yazısız

BELEDİYE AĞAÇ DİPLERİNİ KİRAYA VERECEK!

yazısız

Stadyum beyitçileri

Mithatpaşa stadının seyircileri arasında daima birkaç tane beyitçi bulunuyor. Bu beyitçiler, daha ziyade kapalı tribünden çıkıyor. Bir orkestra şefi gibi, kapalı tribünün önündeki duvarın üstüne fırlıyan beyitçi, kollarını kaldırarak kendi klübünün taraftarlarına işaretler vererek, koroyu harekete getiriyor.

Geçenlerde yapılan Galatasaray - Beykoz maçında, Beykoz tam beş tane gol yemişti. Galatasaray'ın beyitçisi, hemen yerinden fırladı. Kollarını açtı. Bir iki fısıltıdan sonra koro başladı:

Ra ra ra, re re re
Beykoz döndü Fener'e..

Malûm ya, ilk devrede Galatasaray Fenerbahçe'yi de 5-0 yenmişti.

Ertesi gün yapılan Fenerbahçe - İstanbulspor maçına çıkan Fener takımı, Fenerli seyirciler tarafından şöyle selâmlandı:

Ya ya ya, şa şa şa
Eksik takım çok yaşa..

Fenerbahçe İstanbulspor'a altı tane çekince, Fenerli beyitçilere gene iş düştü:

Nevzat, Nazım boyuna fol
Altı eksik altı gol..

İşte bu da, futbol maçlarının edebiyata faydalı yönü...

Mekruh

Fenerbahçe - İstanbulspor maçı yapılıyordu. Fener, kısa aralıklarla rakibine beş gol atmıştı. Fener tribününde kıyametler kopuyor, taraftarlar coşkun gösteri yapıyorlardı. Maçın 77 inci dakikasında Fenerli Selçuk altıncı golü de İstanbulspor kalesine soktu. Kaleci Sabih atlamış, fakat topu tutamamıştı. Kaleci olduğu yerde kaldı. Ellerini arkaya dayamış, oturduğu yerden etrafını seyrediyor, bir türlü ayağa kalkmıyordu. Top santra noktasına yerleştirilip oyun başladığı halde Sabih yerde oturuyordu. Seyircilerden biri:

— Bıktı artık zavallı, dedi... Yiye yiye bıktı. Topa el sürmek bile istemiyor.

Arka sırada oturan başka birisi cevap verdi:

— İkrahlık geldi çocuğa... Sen olsan, altı defa girip çıkmış topa el sürebilir misin? Top bile mekruh oldu...

Profesör

Fenerbahçe'nin cezalı futbolcularından biri de Lefter... Lefter'in kendi taraftarları arasındaki adı Profesör Lefter...

Fener'in hücum hattında oynıyan Hüseyin, bir aralık gol pozisyonuna girdi. Fakat topu avuta savurarak, o canım fırsatı ziyan etti. Top, çizgi dışına çıktığı vakit, tribünlerden bir uğultu yükseldi:

— Aaaaaaaahhhhhh!...

Fenerbahçe hastalarından gözlüklü Manol dayanamadı:

— Ah birader, dedi... Şimdi burada Profesör Lefter olsaydı da, siz golü görseydiniz...

Bu sefer yanındaki şişmanca adam sinirlindi:

— Yahu ağzını hayra aç be! Adamcağıza profesör diye diye onu da 147 lerin içine sokup bıraktınız...

Hava meydanında yolculardan onar lira ayak bastı alınıyor...
(Gazeteler)

YAZISIZ!

Komaaa!...

MİTHATPAŞA Stadının Montekarlo'su, her hafta şeref tribününün önünde kurulur. Hasta Fenerbahçelilerden borazan sesli, tuhafiyeci Manol'ü tanımıyan yoktur. Vefa topu tac'a attı, ver beş kâğıt, Beşiktaş topu kornere çıkardı, al on kâğıt. İstanbulspor penaltıyı atamadı, ver yirmi kâğıt... Bu böyle maç sonuna kadar devam eder. Manol, yanında duran iki Musevî meraklıyı maç sonuna kadar tırtıklar durur... En önemli vazifesi de, devrenin yahut maçın bitmesine üç dakika kala trombon gibi sesiyle iki sefer bağırdıktan sonra, üst üste ıslık çalıp hakemi saatten haberdar etmektir. Stadyum'da Manol'ün ıslığını duyan herkes gayri ihtiyarî bir defa saatine bakar.

Manol bağırmaya başladığı vakit, herkes bilir ki, komaya girmiştir. Fenerbahçe kazanırken, bir de Galatasaray kaybederken Manol komaya girer.

Geçenlerde Karagümrük, Galatasaray'a karşı bir penaltı kazanmıştı. Top penaltı noktasına yerleştirildi. Karagümrük'lü Nihat gerildi. Ama Manol'ün sinirleri de gerilmişti. Seyircilerden biri Manol'ü kastederek:

— Koma, dedi.

Nihat gerilip gerilip topa bir tane yapıştırdı. Iska... Avt olmuştu. Manol, deli gibi arkasına döndü. Koma diyen adama doğru:

— Amma da ağız varmış sende, dedi. Koma dedin, koyamadı işte herif!..

Bizim tribün!

Gazetecilerin maçları doğru dürüst takip etmeleri için Mithatpaşa stadında ayrılmış olan Basın tribünü, her vakit bir takım yabancılarla dolar. Bölgeden belge alan herkes bedava tarafından oraya koşar. Geçenlerde Beykoz - Galatasaray ve Beşiktaş - Feriköy maçları yapılırken, kapısında «Basın» yazılı olan tribünde aşağıdaki meslekler erbabı tesbit edilmiştir:

61 gazeteci, 3 fotoğrafçı, 4 yan hakemi, 2 doktor, 3 hastabakıcı, 1 mahallebici, 2 müteahhit, 1 sobacı, 1 serbest tüccar, 1 kurukahveci, 7 kuruyemişçi, 2 kuş kafesi imalâtçısı, 3 seyyar sebzeci, 3 bar artisti, 4 içkili gazino kabadayısı, 2 vapur biletçisi, 6 dondurmacı, 2 seyyar çakmak taşı satıcısı, 4 lehimci, 3 siyasi partilerin hoparlör tesisatçısı, 6 kiremit aktarıcısı, 9 simitçi fırını tablakârı, 4 mızıka tamircisi, 2 nalbur, 3 çamurlukçu, 4 nal çivisi müteahhidi, 1 meteoroloji istasyonunun gece bekçisi, 2 Tekel bayii muavini, 1 tramvay rayı temizleyicisi, 1 gazoz kapağı toplayıcısı, 2 nisaiye hemşiresi, 4 kasap bıçağı bileyicisi, 3 sığır kanı müteahhidi, 6 Zeki Müren hayranı...

Bunun dışında 161 gazeteci de maçları, birbirinin sırtına binmek suretiyle takip edebilmiştir. Gazeteciler bundan böyle basın tribününün tavanına salıncak kurmak niyetindedirler...

Yatakhane!

Stadyum boşalırken, toto meraklıları aralarında konuşuyorlardı:

— Sende Yeşildirek maçı ne oldu?..

— Yattı... Senin Beşiktaş maçı ne oldu?..

— Benimki de yattı...

— Peki Yolspor - Altındağ maçı?

— Yattı...

— Beykoz - Feriköy maçı?

— Beraberlik vermiştim o da yattı..

— Altay - Karagümrük?..

— Altay'a vermiştim. O da yattı.

— Öyleyse kardeşim, sen spor-toto oynama... Bir otel işlet...

— Niye?..

— Öyle ya... Gelen yatıyor, giden yatıyor...

Ne denir?

Galatasaray - Beykoz maçı yapılıyordu. Bir aralık Metin hücuma geçmişti. Karşısına çıkanları teker teker çalımladı. Yordan'la karşılaşınca ona da ayni numarayı yaptı. Yordan, Metin'i kaçırdığını görünce dayanamadı, arkasından koşup Metin'e belinden sarıldı. Bunu tribünden seyreden Galatasaray hastalarından Karakaş Sacit yanındakini dürttü:

— Abi, sen güreşten anlarsın... Arkadan takılan sarmaya ne denir?..

Adnan VELİ

— Göğsün ne kadar açık!
— Ama bak bir gözüm kapalı!

PASAKLI KADIN!

Bay, öğle yemeğini erken yediği, akşam da eve çok geç dönebildiği için fazla acıkmıştı. Bir dev iştahı ile sofraya oturdu. Çorbayı içti. Ondan sonra gelen yemekten de bir kaç çatal aldı. Fakat birdenbire tepesi attı, çatalı elinden bırakarak karısına bağırdı:

— Yine yemeğin içinden saçın çıktı Sabahat!. Nedir bu dikkatsizliğin canım?!.

Bayan özür diledi:

— Bir yandan çocuklar, bir yandan iş!.. Ne yapacağımı biliyor muyum ben?!. Kuzum bakıver, firketem kayıp. Sakın o da beraber olmasın!.

NE YAPABİLİR?

Kadıncağız çok güzeldi. Fakat çok çirkin, çok ihtiyar bir adamla evlenmişti.

Bir gün sokakta beraber gidiyorlardı. Bunları gören iki aile dostu aralarında şöyle konuştular:

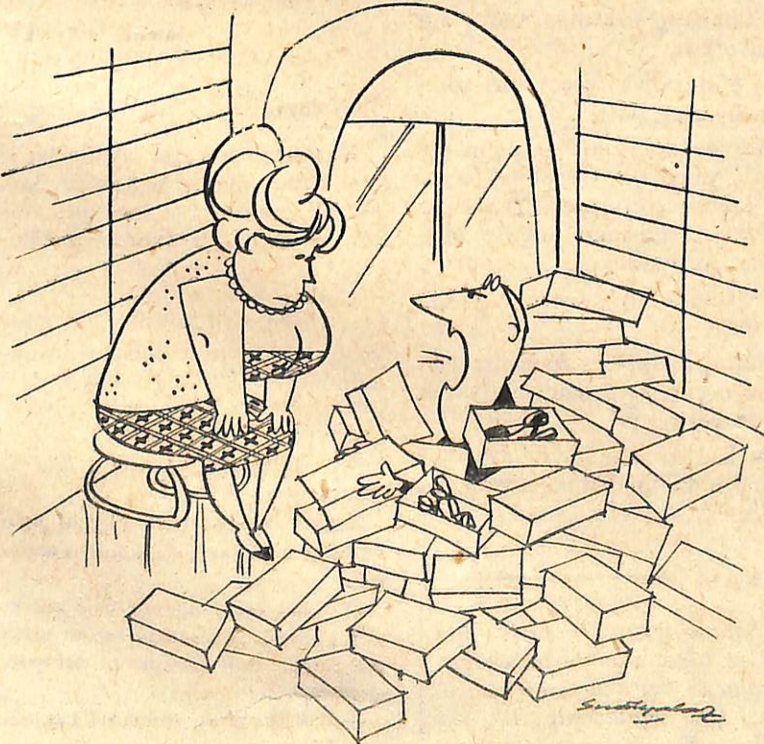
— Ne güzel kadın!

— Evet. Harikulâde.

— Nasıl oturuyor o adamla!.. O herife nasıl tahammül ediyor?

— Pekâlâ oturuyor. Bay ihtiyarcadır ama, zengindir. Karısının elini sıcak sudan soğuk suya sokturmuyor. Otomobil, apartıman, köşk, tuvalet, para bol. Daha ne yapabilir?

— Kadıncağızı dul bırakabilir.

— Rica ederim bayan, ayağınızın numarasını doğru söyleyiniz!

Antika tabaklar!

Bay N. B. pek parasız kalmıştı. İşler fena gidiyordu. Bir arkadaşına akıl danıştı. Arkadaşı dedi ki:

— Senin antikaların vardır. Onları Salamona gönder, sana bir kaç para verir elbet!.

— Verir mi dersin?.

— Verir ya.. Yalnız, ona meselâ altı parça antika tabak gönderir ve bir mektup yazıp dört parça gönderiyorum dersin ve ona göre bir para istersin. Salamon altı parça alıp dört tanesinin parasını vereceğim diye derhal satın alır.

— Doğru söylüyorsun!

Bay N. B. arkadaşının dediği gibi yaptı. Üç gün sonra Salamondan şu cevabı aldı.

«Gönderdiğiniz dört parça antikayı iade ediyorum. Benim işime yaramaz!»

Bay Salamon yalnız dört parçayı iade etmiş, diğer ikisini kaynatmıştı!..

ON ÜÇ RAKAMI VE AT NALI!

Adam dükkânını kiraya veriyordu. Müşteri çok beğendi. Aylıkta uyuştular. Fakat tam konturat yazılırken müşteri vazgeçti. Dükkân sahibi şaşırdı:

— Neden vazgeçiyorsun dostum?.. Hani çok beğendindi?

— Evet ama dükkânın numarasına dikkat etmemiştim.

— Dikkat edince ne oldu?

— On üç numara!

— Siz de mi 13 ün uğursuzluğuna inanıyorsunuz?

— Evet.

Mal sahibi düşündü. Sonra:

— Peki, dedi, at nalının uğur getirdiğine de inanır mısınız?

— Hem de pek çok!. Denemişimdir.

— Öyle ise kolay! Numara levhasının üstüne kocaman bir at nalı çakarız. Onun uğursuzluğunu önler!.

Müşterinin yüzü güldü:

— Şimdi kabul!.

ÜZGÜN!

R. R. karısı öldükten sonra tekrar evlenmişti. Fakat ikinci karısına ilk karısından bahseder. O mütemadiyen ona çok acıdığını ölümüne çok üzüldüğünü söylerdi. Nihayet bir gün karısının canına tak etti:

— Vallahi dedi, buna benim kadar müteessif olan yoktur!

USTA BERBER!

Damat beyden bahsediyorlardı:

— Çok müteşebbis gençtir doğrusu!.. Altı ayın içinde mükemmel bir kadın berberi oldu.

— Evet, çok güzel ondüle firize yapıyormuş. Lâkin bizim memlekette adım başında bir berber dükkânı var. Para etmez ki!.

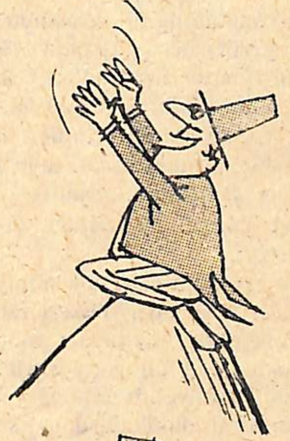
Kaynana altta kalır mı?.

— Zaten o da burada çalışmıyacak ki!.. dedi. Yabancı memleketlere gidecek.

— Nereye gidiyor?.

— Kongo'ya!.

Yağmur duası!

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Gençliğimizde yaşadığımız bir hâtırayı anlatalım. Fıkra hatırlamaktan kolay olacak!

Rebii KARATEKİN
(Vali)

Boş şarjur!

Kaymakamlığım sırasında vazife gezilerine çıkışımda kurt vesair yırtıcı hayvanlara karşı yanımdan silâhımı eksik etmezdim. Gezi dönüşlerimde evde çocuklar oynamasınlar diye kurşunları şarjurdan boşaltır, her geziye çıkışımda yeniden doldururdum...

Bir kış günüydü. Bir nahiyeye gitmek icap etti. Yine silâhımı yanıma alıp vasıtaya atladım. Dönüşte azılı bir kurt sürüsüne tesadüf etmiyelim mi? Heyecanlı, korkulu dakikalardan sonra silâh kullanmağa hacet kalmadan gaza basıp son sür'at kurtlardan yakamızı kurtardık...

Gezi dönüşü, her zamanki gibi evde şarjurlardan kurşunları boşaltmak için tabancamı çıkardım... Bir de ne göreyim: «Şarjurun içi bomboş değilmiymiş...»

Nasıl heyecanlandığımı tahmin edebilirsiniz...

— Fıkradaki koca; Konyalı değil aman yanlış anlaşılmasın.

Lütfi HODOĞLU
(Tüccar)

Ne yapsın!

Kadıncağız ölmüş. Konu komşu, hısım akraba, feryat figan toplanmışlar başına. Yıkamışlar, kefenlemişler, cenaze gitmeye hazır. Bir de bakmışlar kocası meydalarda yok. Ara, tara nihayet tavan arasında hizmetçi kızla fena vaziyette bulmuşlar. Hayret, dehşet ve öfkeyle bağırmışlar:

— Cenaze ortada, sen ne yapıyorsun yahu!...

Adamcağız cevap vermiş:

— Üzüntüden ne yaptığımın farkında mıyım!

— Bizim hemşerilerin İstanbul maceraları çoktur. Bu da onlardan biri işte...

Fahir USMAN
(Avukat)

Neresinden!

Eskiden Eminönünde Yenicaminin bulunduğu yerde seyyar berberler otururlar, birbirlerinden âdeta müşteri kaparlarmış. Bu berberlerden biri akşam vakti, tasını, tarağını toplayıp suyunu boşaltıp evine gideceği sırada bir müşteri çıkagelmiş. Vakitsiz de olsa müşteriyi başkasına kaptırmak istemeyen berber, adama:

— Kardeşim sen nerelisin? diye sormuş.

O da:

— Konyalım, deyince berber kurnazca ilâve etmiş:

— Tamam, Konyalılar tahammüllü olurlar, demin bir hemşerini susuz tıraş ettim hiç sesini çıkarmadı, nasıl olsa sen de dayanırsın... demiş.

Mertliğe leke sürdürmek istemeyen Konyalı hiç sesini çıkarmamış. Berber de sabunlamadan başlamış adamcağızın yüzünde usturayı gezdirmeğe... Bu tıraşa dayanamıyan müşteri yerinden fırlamış:

— Aman berber efendi, ben zaten Konyanın tam içinden değilim, demiş, acık kıyısındanım, acık kıyıcığındanım...

— Feza çağına girdiğimize göre artık Ay'a, güneşe komşu olduk sayılırız ama, sarhoşluk fıkralarının tadı da başkadır tabii...

Yılmaz AKİZ
(Yapı Kredi Bankası Şefi)

Yabancı

İki sarhoş arkadaş, gece yarısı evlerine dönüyorlar... Sokaktan içeri girince biri başını havaya kaldırıyor, arkadaşına:

— Allah Allah, vakit ne kadar da geç. Güneş doğmuş yahu, diyor.

Arkadaşı yumuk gözlerle havaya bakıyor:

— Yok yahu güneş değil, ay, o diyor...

Münakaşa sırasında bahse tutuşuyorlar.

— Şimdi birisi geçer, ona sorarız, diyorlar.

Beş dakika sonra sokağın başında yalpalıya yalpalıya başka bir sarhoş görünüyor. Yanlarına yanaşınca durumu anlatıp kendisine soruyorlar:

— Güneş mi havadaki, yoksa ay mı?

Sarhoş bakıyor, bakıyor, işin içinden çıkamıyacağını anlıyarak cevap veriyor:

— Kusura bakmayın arkadaşlar, ben bu mahallenin yabancısıyım.

— Eee! Politika başladı artık, politika yapabiliriz...

Fethi Ferit UĞUR
(Doktor)

Işılıyanlar!

Sadi Irmak, vekilliği sırasında Konyaya gelmiş... Avdetinde kendisini yolcu edenler arasında Konyanın meşhur nüktedanı Tayyip Ağa da bulunuyormuş...

Bu tantanalı uğurlayış sırasında Sadi Irmak bir ara, bir kenarda kendi halinde bekliyen Tayyip Ağayı görünce, yanına yaklaşmış:

— Neredesin Tayyip Ağa? Niye böyle kenarda kaldın?

Geç kalmamak için, istasyona biraz hızlı gelen ve yorulan Tayyip Ağa, etrafta fır fır dönen diğer uğurlayıcıları işaret ederek cevap vermiş:

— Işılıyanlardan, muşuluyanlara fırsat mı var ki...

— Ne de olsa Nasrettin Hocanın hemşerisi sayılırız. Mâlûm Akşehir, Konyanın kazası.

Rifat ÖNGAY
(Belediye Reis Vekili)

Muvazene!

Nasrettin hocaya sormuşlar:

— Sabah olunca halkın bir kısmı bir tarafa, bir kısmı da diğer tarafa gider; sebebi nedendir?

Hoca cevap vermiş:

— Hepsi aynı tarafa gitse, dünyanın muvazenesi bozulur da ondan.

İstikbâl meselesi!

Meşhur zenginlerden birinin kızına talip olan fakir delikanlıya seslenir:

— Nasıl olur, oğlum, istikbali emin olmıyan bir adama kızımı verecek kadar beni budala mı sanıyorsun?

— Estağfurullah efendim! Lâkin...

— Lâkin, ne?

— Kerimenizi alır almaz, istikbalim emin demektir.

KONYA SAYFASI

Bu sayıdan itibaren «Bir Fıkra Anlatır mısınız?» sayfasında her hafta bir vilâyetimizin tanınmış iş ve idare adamlarından derlenmiş fıkralar bulacaksınız. Bu fıkralarda her vilâyetin hususiyetlerini, insanlarını tanıtmış olacağız. Okuyucularımıza ilk olarak Mevlânâ ve Nasrettin Hoca'nın diyarı Konya'dan gelen esprileri takdim ediyoruz.

Yazan: Giovanni Guareschi

PATATES Şövalyeleri

Çeviren: Vedat Üretürk

— 9 —

— Kalkıp bir terziyi elbişeler dikmeğe, ya da bir goşoyu atları tımar etmeğe götürürsem, ayıp bir iş mi yaparım acaba? Yooo. O halde generalleri savaş yapmağa sürüklemek ne diye ayıp olsun ki? Terziler elbiseler dikmek, goşolar atlar yetiştirmek, generaller de savaş yapmak zorundadırlar. Kutsal buyruklarda bu yazılmış değil midir?

Acı acı:

— Hayır, dedim, yazılmış değildir.

İçten içe üzüntüye kapılmış amcam:

— Yazık doğrusu, dedi. Ama her kulun alnının teri ile ekmeğini kazanmağa hakkı olduğu pekâlâ yazılmıştır?

— Bana İncil'de hepimizin karnın bir buyruğu bu; ama Şili bir meseledir ve Meksika da bir başka dalgadır.

— Buna İncil'de hepimizin kardeş olduğumuzun yazıldığını mı söyliyeceksin?

Doğrusu ya, bu sefer anlamamıştım.

— Orası öyledir, dedim, hepimiz, gerçekten kardeşiz. Ama sen sırf Meksika'lı bir klâna generaller buluyorsun; öbür klânın insanları da bizim kardeşlerimizdir.

Amcam atları durdurdu ve halli halli yüzüme baktı.

— Ben, ben kutsal kanunları yorumlıyabiliyorum, dedi. İnsanlar arasında ayrılık gözetmiyorum; öbür klâna da atlar satıyorum.

★

Amcamla birlikte birine ve öbür klâna savaş gereçleri satma yolunda iş gördüm. Ne var ki, bunun hikâyemizle hiç bir ilgisi yoktur, zira size sayıp dökmek istediğim olay generaller satarken değil de, yalnız Mendoza'da kahveci yamağı olduğum sıra başıma geldi

Filippo amcam gözü pek bir insandı: kibar, işte sıkı, mesleğine delicesine tutkun bir adamdı: ne yazık ki, uluslararası karışıklıklar üzerindeki bilgisizliği de yenir yutulur soydan değildi. İşte böyle bir seferinde. Santiago geçitinde Meksika'ya bir İngiliz generali sattı ki, bu büyük bir kargaşalığa sebep oldu ve zırhlıların Valparaiso hükûmet konağına 381 liklerini sapladıkları görüldü.

Amcam bir kere daha soluk soluğa tabanları yağlamak zorunda kaldı; ben de, bir kere daha, tek başıma kalıp terkedilmiş oldum. O zamanlar zavallı, hepten masum, gönlü sâf bir çocuktum: koca Şili generalleri ökseye düşürmeğe kalkabilir miydim?

Bir başka iş aradım; namuslu oldu mu her iş tatlıdır. Berber çırağı oldum, sonra demiryolcu işçisi oldum; ama çocukluğumdan beri, bağımsız en islek zekâ göstermiştim ve benim olan bir işte çalışmak için, ayakkabı boyacısı oldum. Bu gibi bir işte yerleşme masrafları hiçtir; müşteriyi oturtmak için açılıp - kapanır bir iskemle, müşterinin ayağını koydurmak için bir ayaklık, iki fırça, bir paçavra, bir kara boya kutusu, bir kestane rengi boya kutusu, ve at elde etmek gerekir.

O zamanlar ben topu topu mâsum bir çocuktum, dünyadan habersiz zavallı bir çocuktum ama, hemen anladım ki boyacılık işinde asıl gereç at idi. Bir avuç boyacı yükünü tutarsa bu, atı anlamış olmalarındandır. Boyacı milleti çoğunlukla goşolar gibi mankafadırlar. Bir sokağın başına yerleşirler ve beklerler ki Tanrı fırçalarının altına ayakkabılar yerleştirsin. Tanrı'nın ise bin tarakta bezi vardır, ben bu dalgayı da çabucak anladım. Boyacılıkta yükünü tutmak için, kafanın işlemesi ve at gerekir; daracık bir verde su yolları tıkandı mı, sokağın hemen çamur denizine döneceğini ve birden belirmiş çukurun rap diye yanında bulunan boyacıların da iyi işler kıvıracağını anlamak için de zekâ gerekir; bir çırpıda oralardan toz olmak için de at.

İtiraf ederim ki ilk işim pek tıkırında gitmedi; ama bunda suçum yoktu; tıhtıma yakın bir sokağa gitmiştim ve ilk müşterim güç-belâ karaya ayak basan bir Kanadalı' denizci olmuştu.

Ancak zavallı bir çocuktum ve dünyanın kaç bucak olduğunu anlamaktan öldüresiye yoksundum. Kanada'lı denizcilerin boyacılar karşısındaki davranışını bilmiyordum. Kanada'lı denizci açılıp-kapanır iskemleye kurulur, boyacı ayakkabılarını parlatsın diye keyfi duman bekler, derken ayağını boyacının alnına dayar ve, anî bir iç rahatlığı ile, boyacıyı hop yere serer. Bundan sonra, ellerini kemerine geçirerek, pantalonunu da çekerek, basıp gider.

Ben ise, şunu bunu pek anlamıyan bir çocuktum ve denizcinin ayakkabısını alnımda yer yemez, arkaya düşmemek için ilk davranışım bir hamle yapmam oldu: Bu hamle tabancamın tetiğine asılmak demekti. Ne de olsa, atımın da bana hayli büyük yardımı dokundu.

★

Ama benim anlatmak istediğim olay Valparaiso'da boyacılık ederken başgöstermedi; Valparaiso masalı büsbütün başkadır.

İşim yolunda gidiyordu ve aklıma esince, kimi sefer doğuya ve kimi yol da batıya gidip yerleşerek, güzel güzel çalışıyordum.

Bir öğleden sonra Cabecita sokağının köşesine yerleşmiştim, tam burada bir su akıntısı vardı, derken gözlüklü ve sivri kara sakallı biri gelip açılır-kapanır iskemleme oturdu. Pek çenesi düşük bir adamdı. Ömrümde bu kadar geveze bir insan görmemiştim. Bana dar zamanların malı olan günlerden ve bu acı günlerde Valparaiso'da geçen uğursuz şeylerden söz açtı. Bir yığın meraklı şeyler anlattı.

Geveze adam bana:

— Çok uyanık olmalı, dedi, burada, Valparaiso'da pek kötü şeyler oluyor. Zaten, gazeteleri okumak yeter. Söz gelişi adı bilinmeyen şu adam; iyi dümenler çeviriyormuş! Evlât, okudunuz mu?

— Okumadım, efendim, dedim.

— Yazık, evlâdım. Bir gün herif kalkmış, karısının hasta olduğunu anlatan bir pusula götürmüş berbere, «Gidip karınızı yoklayın; ben de, bu ara, yerinize dükkâna göz-kulak olurum.» demiş berbere. Tek başına kalınca, sırtına beyaz gömleği geçirmiş ve müşteri beklemiş. Derken içeri bir adam damlamış, bizimki müşterinin suratını sabunlamış ve başlamış traş etme işine. Usturanın ucu tam müşterinin gırtlağına dayanınca, bizimki adamcağıza cüzdanını sökülmeğe mecbur olduğunu yoksa gırtlağını uçuracağını hatırlatmış. Cüzdan böylece kendisine verilmiş; alıp indirmiş cebine, sonra müşterinin ağzını sabunla doldurmuş ve rahat rahat çekip gitmiş. Bir başka sefer ise, bir trene biniyor, başına bir kontrol şapkası geçiriyor ve inceleme dalgası ile yolculardan tekmil biletleri istiyor. İki istasyonda, şapkasız iniyor, bir gün önce göndermiş olduğu atı bagaj'dan alıyor, gene Valparaiso'ya dönüp garın önünde dolaşmağa başlıyor ve böylelikle olanca biletleri bir bir okutuyor.

— Vay anasını, dedim, amma da malın gözüymüş be!

Gevezem:

— Evet, malın gözüdür dedi; doğrusu merak uyandırıcı bir adam! Hem biliyor musun, bu sıralarda ne halt karıştırmış diyorlar?

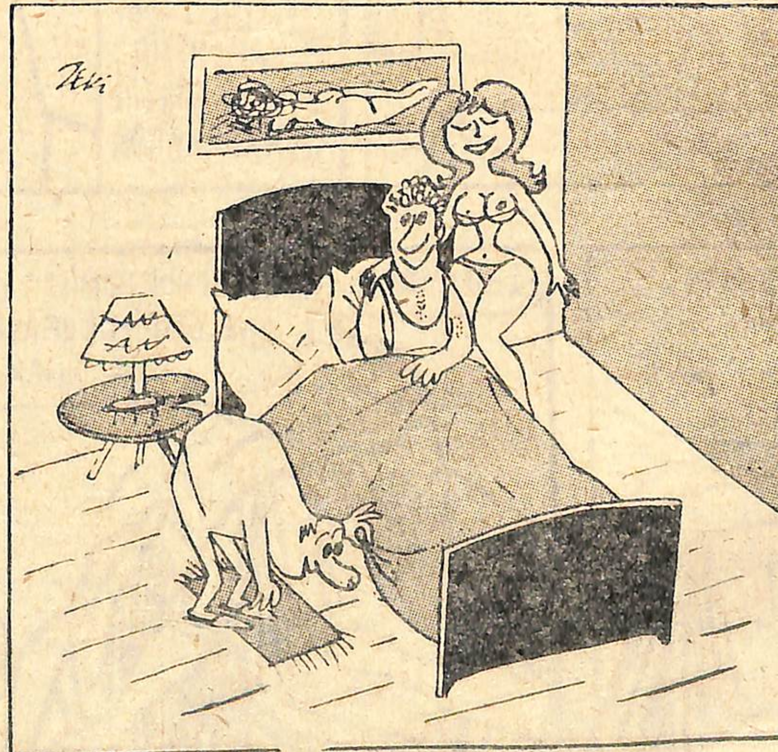
— Bilmiyorum, bayım.

— Şimdi, gene küçük bir dolap çevirmeğe kalmış. Bir su arkı gözüne kestiriyor, onu açıyor, bir sokağın yarısını sular içinde bırakıyor ve bir yolcunun çamura batmasını bekliyerek geçitlere yerleşiyor da müşteriye: «Aniye, boyacı, boyayalım, beyim!» diyormuş.

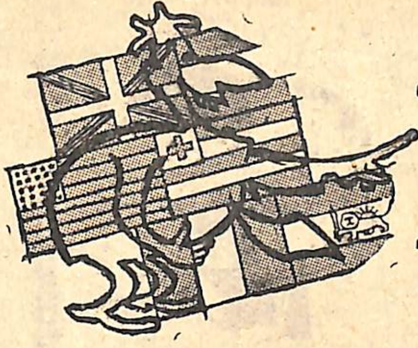
Şaşkınlıklar içinde kalarak:

— Böylelikle de paraları kırabiliyor ha! dedim.

(Devamı var)

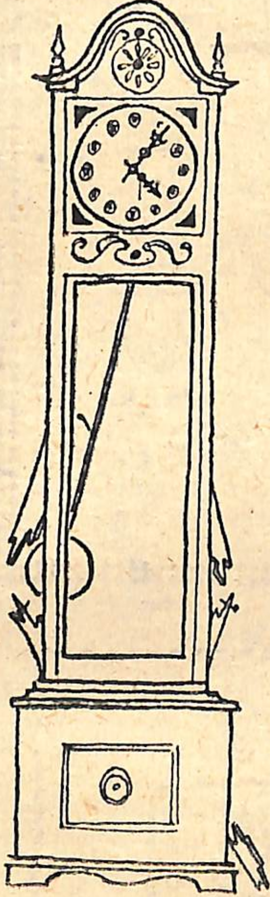

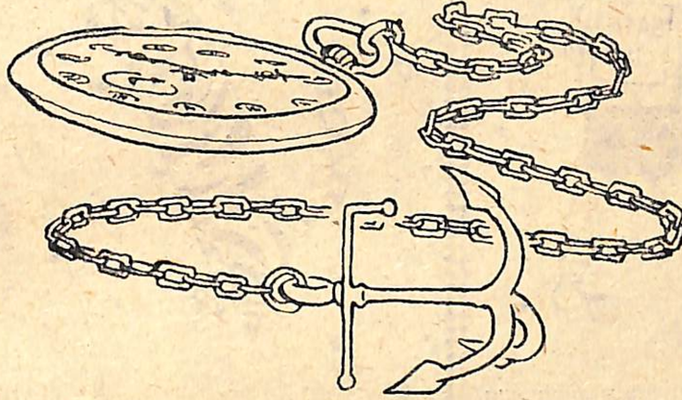
Alışkanlık!

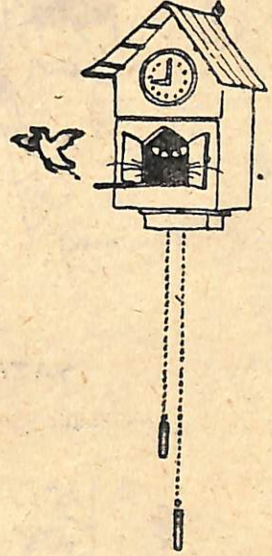

Milletler Gülüyor

SAAT KARİKATÜRLERİ

KOCAMAN LÂFLAR

Batıdaki gazetelerden birinden:

«Adamcağız neyse ki ölümünden bir gün önce bütün parasını bankaya yatırmıştı; böylelikle hayatından başka hiçbir şey kaybetmedi!»

★

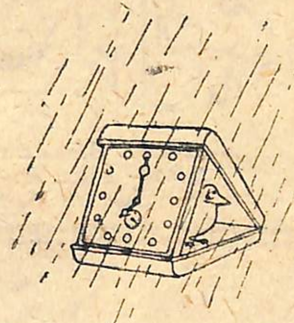
Aktörün parası olunca mektup yerine telgraflar gönderir.

★

Yaşlı kimseler, artık fena misaller veremedikleri için iyi nasihatler vermekle teselli bulurlar.

★

Bir kadın için ölmek, onunla yaşamaktan çok daha kolaydır!.

İSPİRTİZMA!

Esaslı bir ispirtizma seansı idi. Masa havalandırmaları, sayılı tıkırdatmalar v. s. lerden sonra medyum hazır bulunanlardan ölmüşlerini çağırmak isteyen olup olmadığını sordu. Cesaretli yaşlı bir leydi büyük amcası Moisha'nın ruhunun çağırılmasını istedi. Yine bir sürü gürültü, patırtı ve homurtudan sonra bir kalın ses duyuldu:

— Hello Sadie; ben amcan Moisha!

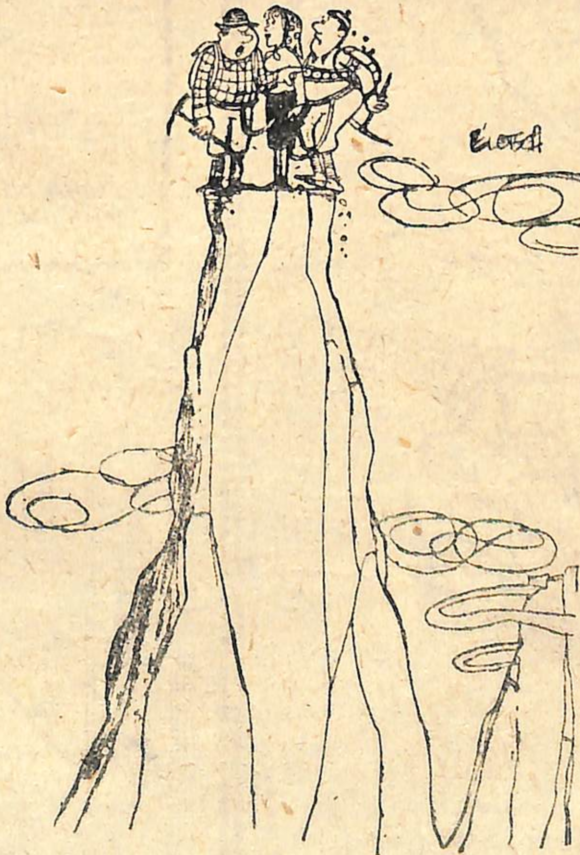
— Merhaba amcacığım; işleriniz orada yolunda mı?

— Daha iyisi can sağlığı; şikâyetim filân yok!

— Çok memnun oldum amcacığım, fakat size birşey sorabilir miyim acaba?

— Elbette sevgili yeğenim; sor bakalım?

— Pekâlâ sorayım amcacığım: Böyle İngilizce konuşmayı hangi cehennemin dibinde öğrendiniz kuzum?

— Hey delikanlı, biraz geri git!...

BOY AYNASI!

Washington'un yakınlarındaki lüks bir pansiyona yerleşen yeni seçilmiş bir senatör birkaç gün sonra ev sahibesine müthiş bir çıkış yaptı:

— Bu ne rezalet! Odamda bir boy aynası yok; derhal bana bir boy aynası buldurun!

— Fakat senatör, boy aynası hiçbir odamızda yok. Yarım ayna var ki cinsi de çok iyidir!

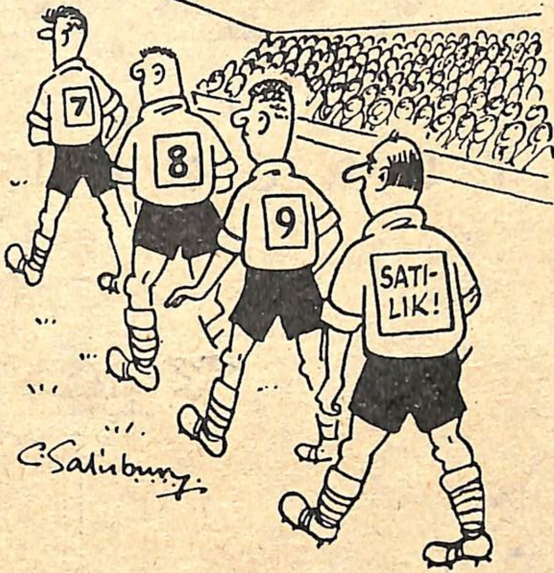
— Saçma! Boy aynasız olur mu? Üç defadır ki pantalonumu giymeden sokağa çıkıyorum!..

VAROLUŞ

Anne tavşan, dünyaya gelişini merak eden yavrusuna:

— Hayır dedi; seni bir leylek getirmedi, bir sihirbaz şapkasından çıkardı; şimdi memnun musun?

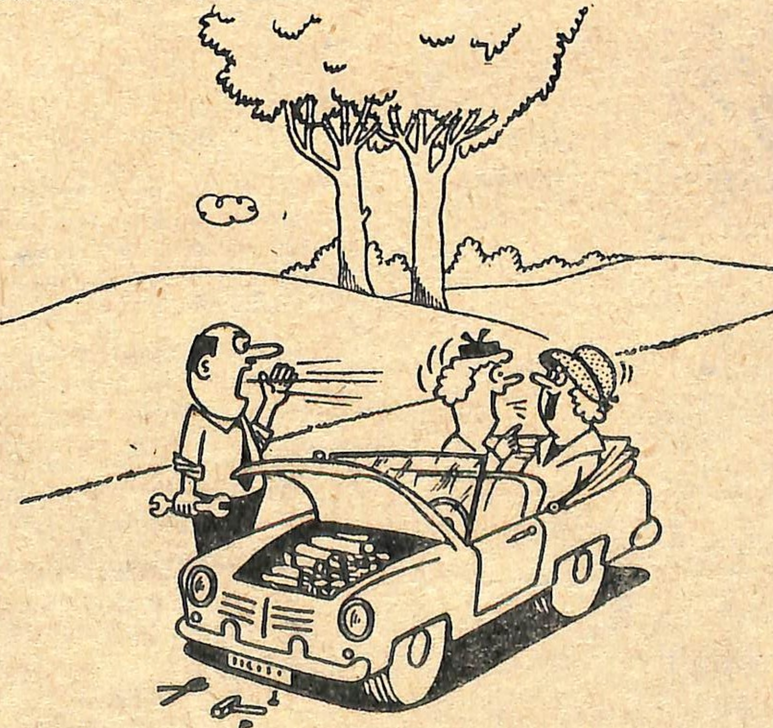
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

—BİRAZ BEKLEYİN BAYAN, ŞİMDİ SİZE BİR NUMARA BÜYÜĞÜNÜ GETİRİYORUM...

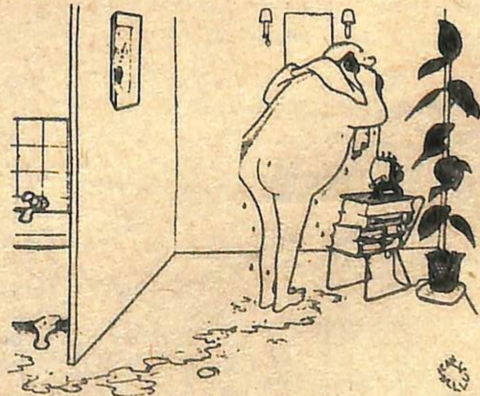
—HEY... ÇENENİZİ TUTUN BİRAZ, MOTORUN İŞLEYİP İŞLEMEDİĞİNİ ANLAYAMIYORUM!

—VADİKARA GELİYOR!..

—DAHA NE İSTİYORSUN, AİLEMİZİN YÜZÜNÜ AĞARTTIM!

—ESTAĞFURULLAH, VALLAHİ HİÇ RAHATSIZ ETMEDİNİZ!

Rekler - P.61/

Ama ne yemek yedik...

Grafika

...gene de midemiz rahat!

Vita ile pişirilmiş yemeklerden sonra mideniz ne kadar rahattır! Yemekler hakikaten nefis olur çünkü Vita'nın fevkalâde bir lezzeti vardır. Vita'nın lezzeti daima nefistir çünkü Vita daima tazedir. Yemekler besleyici olur çünkü Vita vücuda bol kalori verir. Ancak bunların hepsinden daha mühimi mideniz hafif olur çünkü Vita'nın hazmı kolaydır. Evet, Vita tasfiye edilmiş ve asidi alınmış olan en iyi nebatî yağlarla yapılır.

Bakkalınızdan hakikî VİTA'yı ısrarla isteyiniz.

Vita *yemeğin lezzeti midenin dostudur.*

Y.117

GÖÇ Bitirmeden bırakamayacağınız, bitirince tekrar okuyacağınız roman.	**GÖÇ** Bizim evimizin, bizim aşkımızın, bizim acılarımızın eşsiz romanı	**GÖÇ** En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek

G Ö Ç 21 Mayıs Pazartesi günü çıkıyor.

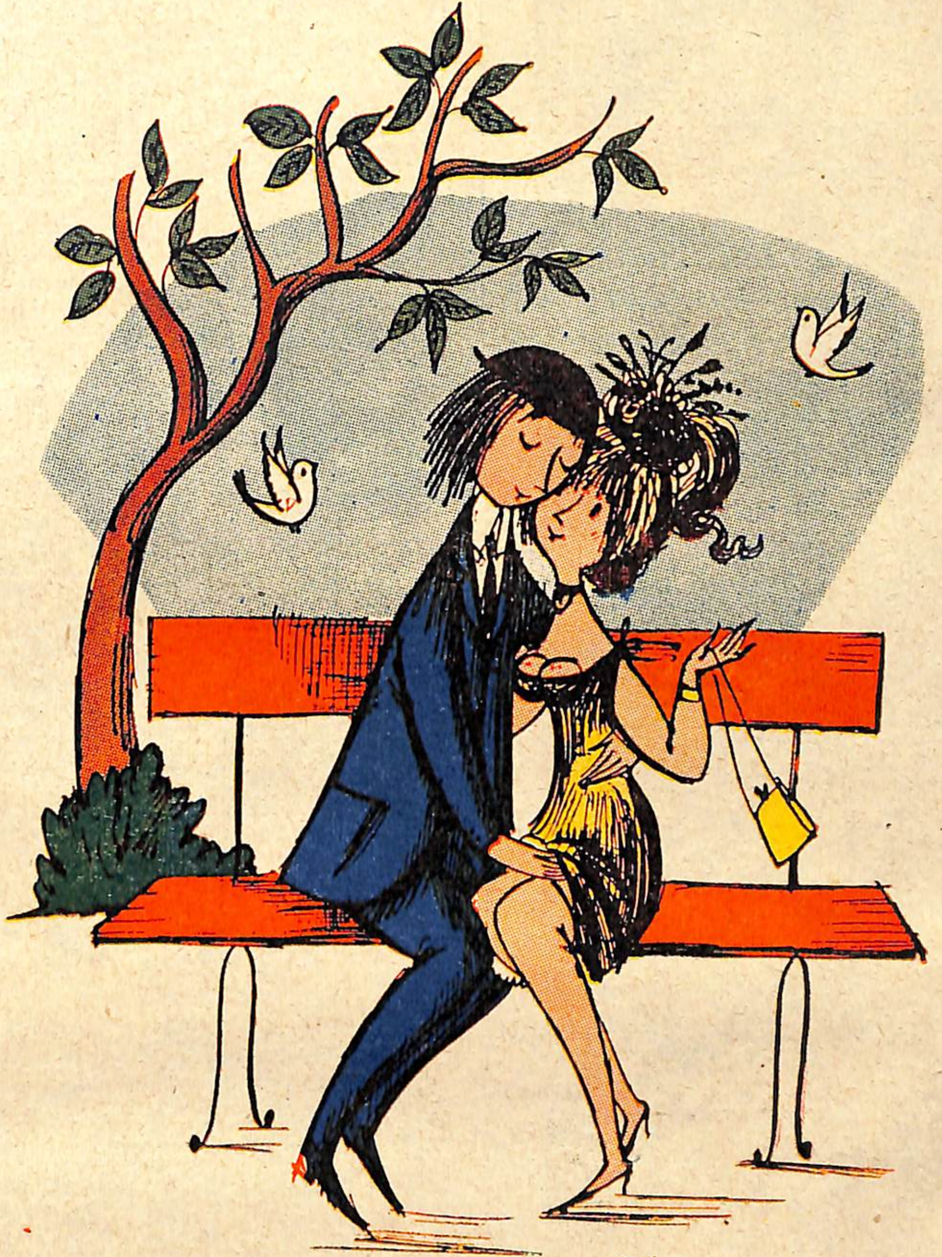
Akbaba

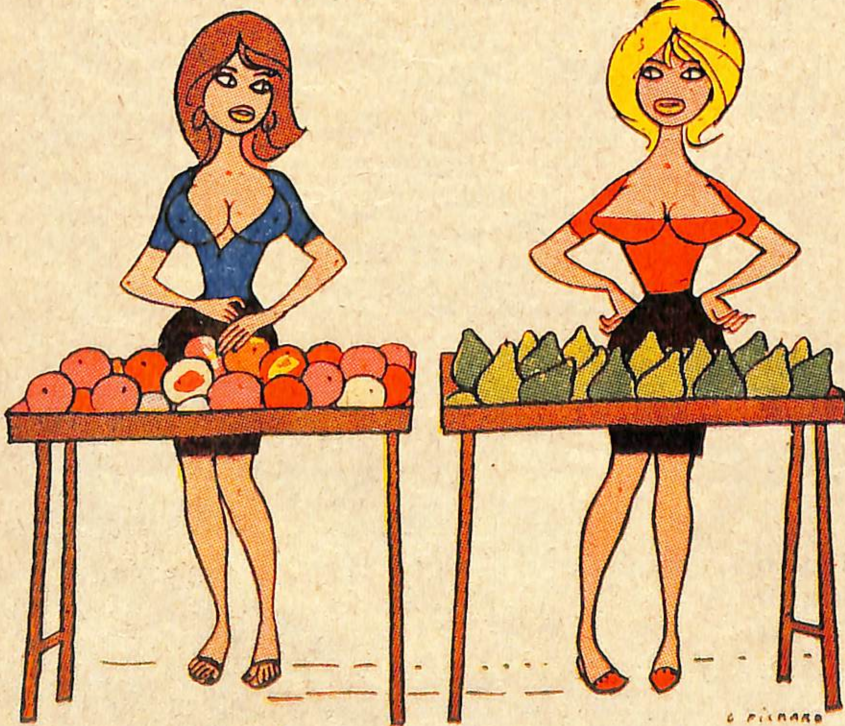
-ELBİSEYE KARŞI ALLERJİNİZ VAR, ÖYLE Mİ ?
-EVET DOKTOR, BİR ERKEK GÖRDÜM MÜ SOYUNMAK İSTİYORUM!

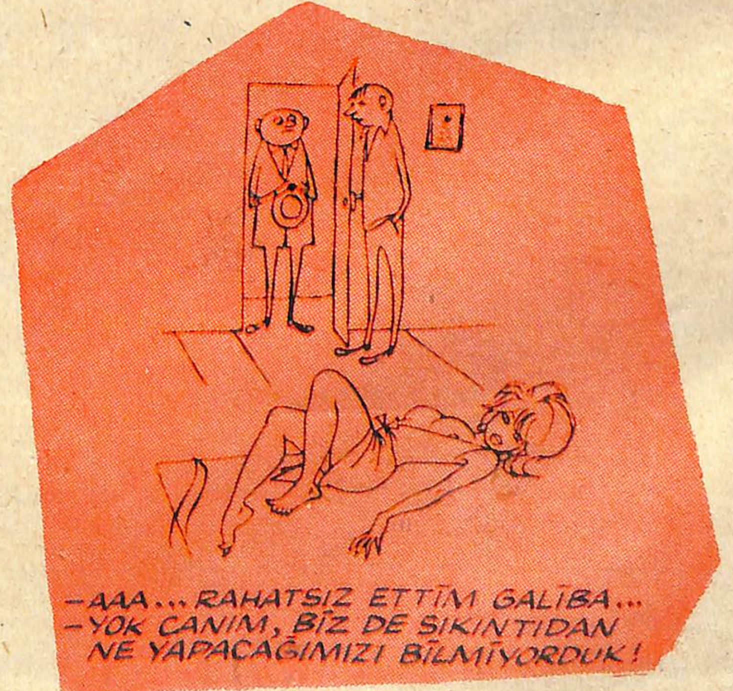
-BİR SAAT SONRA TELEFON ET, GALİBA SANA ANLATACAK ÇOK ŞEYLERİM OLACAK...

-AH SEVGİLİM, RUHUNUN BÜTÜN GİZLİ KÖŞELERİNE GİREBİLMEYİ NE KADAR İSTERDİM...

YAZISIZ

-AAA... RAHATSIZ ETTİM GALİBA...
-YOK CANIM, BİZ DE SIKINTIDAN NE YAPACAĞIMIZI BİLMİYORDUK!